

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/1519

z dnia 14 września 2015 r.

nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 18 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Obowiązujące środki**

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 ⁽²⁾ Rada nałożyła ostateczne cło wyrównawcze od 211,2 EUR do 237 EUR za tonę netto na przywóz monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywanych „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki, zawierających wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrafinacji o pochodzeniu niekopalnym, w tym czasie objętych kodami CN ex 1516 20 98 (kod TARIC 1516 20 98 20), ex 1518 00 91 (kod TARIC 1518 00 91 20), ex 1518 00 99 (kod TARIC 1518 00 99 20), ex 2710 19 41 (kod TARIC 2710 19 41 20), 3824 90 91, ex 3824 90 97 (kod TARIC 3824 90 97 87), oraz pochodzących ze Stanów Zjednoczonych Ameryki („USA” lub „państwo, którego dotyczy postępowanie”). Cło wyrównawcze nałożone niniejszym rozporządzeniem jest określane dalej jako „obowiązujące środki”.
- (2) Rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 443/2011 ⁽³⁾, w następstwie dochodzenia w sprawie obejścia środków, Rada rozszerzyła ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 na przywóz do Unii biodiesla wysyłanego z Kanady, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzący z Kanady, z wyjątkiem biodiesla produkowanego przez przedsiębiorstwa BIOX Corporation, Oakville i Rothsay Biodiesel, Guelph, Ontario, Kanada. Tym samym rozporządzeniem Rada rozszerzyła również ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 na przywóz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % lub mniej monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrafinacji, o pochodzeniu niekopalnym, pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki.

1.2. Środki obowiązujące wobec innych państw trzecich

- (3) Poza zakresem niniejszego postępowania środki antydumpingowe dotyczące biodiesla obowiązują obecnie w odniesieniu do wywozu z Argentyny i Indonezji ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 598/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 179 z 10.7.2009, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 443/2011 z dnia 5 maja 2011 r. rozszerzające ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, na przywóz biodiesla wysyłanego z Kanady, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzący z Kanady, oraz rozszerzające ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 na przywóz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, oraz kończące dochodzenie w odniesieniu do przywozu wysyłanego z Singapuru (Dz.U. L 122 z 11.5.2011, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. L 315 z 26.11.2013, s. 2).

1.3. Wniosek o dokonanie przeglądu

- (4) Po opublikowaniu zawiadomienia o zbliżającym się wygaśnięciu⁽⁵⁾ środków wyrównawczych obowiązujących względem przywozu biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, Komisja Europejska („Komisja”) otrzymała wniosek o dokonanie przeglądu tych środków, zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.
- (5) Wniosek został złożony w dniu 9 kwietnia 2014 r. przez Europejską Radę Biodiesla („wnioskodawca”) w imieniu producentów unijnych reprezentujących ponad 25 % ogólnej produkcji unijnej biodiesla. W uzasadnieniu wniosku podano, że w związku z wygaśnięciem środków istnieje prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody dla przemysłu unijnego.

1.4. Wszczęcie przeglądu wygaśnięcia

- (6) Ustaliwszy, po konsultacji z Komitetem ustanowionym w art. 15 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009⁽⁶⁾, że istniały wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie przeglądu wygaśnięcia, w dniu 10 lipca 2014 r. w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* („zawiadomienie o wszczęciu”)⁽⁷⁾ Komisja ogłosiła wszczęcie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 18 rozporządzenia podstawowego. W tym samym dniu Komisja wszczęła przegląd wygaśnięcia środków antydumpingowych obowiązujących względem przywozu biodiesla pochodzącego z USA⁽⁸⁾. Jest to równoległe, ale odrębne postępowanie, które jest objęte osobnym rozporządzeniem.
- (7) Przed wszczęciem przeglądu wygaśnięcia i zgodnie z art. 22 ust. 1 i art. 10 ust. 7 rozporządzenia podstawowego Komisja powiadomiła rząd Stanów Zjednoczonych Ameryki („rząd USA”) o wpłynięciu należycie udokumentowanego wniosku o dokonanie przeglądu oraz zaprosiła rząd USA do udziału w konsultacjach mających na celu wyjaśnienie sytuacji dotyczącej treści wniosku o przegląd oraz osiągnięcie rozwiązania zadowalającego dla obu stron. Rząd USA przyjął ofertę konsultacji, które zostały następnie przeprowadzone w dniu 3 lipca 2014 r. W trakcie konsultacji nie osiągnięto wspólnie uzgodnionego rozwiązania. Odnotowano jednak uwagi przedłożone przez rząd USA.

1.5. Okres objęty dochodzeniem przeglądownym i okres badany

- (8) Dochodzenie dotyczące prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania objęło okres od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2014 r. („okres objęty dochodzeniem przeglądownym” lub „ODP”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 30 czerwca 2014 r. („okres badany”).

1.6. Zainteresowane strony

- (9) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja wezwała zainteresowane strony do skontaktowania się z nią w celu wzięcia udziału w dochodzeniu. Ponadto Komisja wyraźnie poinformowała wnioskodawcę, innych znanych producentów unijnych, znanych producentów eksportujących w USA i władze amerykańskie, znanych importerów, dostawców i użytkowników, przedsiębiorstwa handlowe, a także stowarzyszenia, o których wiadomo, że są zainteresowane, o wszczęciu dochodzenia i zaprosiła te podmioty do wzięcia w nim udziału.
- (10) Zainteresowane strony miały możliwość przedstawienia uwag na temat wszczęcia dochodzenia oraz możliwość złożenia wniosku o przesłuchanie przed Komisją lub rzecznikiem praw stron w postępowaniach handlowych.

1.7. Dobór próby

- (11) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja oznajmiła, że może dokonać doboru próby zainteresowanych stron zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego.

⁽⁵⁾ Zawiadomienie o zbliżającym się wygaśnięciu niektórych środków wyrównawczych (Dz.U. C 289 z 4.10.2013, s. 11).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51).

⁽⁷⁾ Dz.U. C 217 z 10.7.2014, s. 25.

⁽⁸⁾ Zawiadomienie o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia środków antydumpingowych mających zastosowanie do przywozu biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. C 217 z 10.7.2014, s. 14).

a) Dobór próby producentów unijnych

- (12) Komisja ogłosiła w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, że dokonała tymczasowego doboru próby producentów unijnych. Komisja dokonała doboru próby na podstawie największej reprezentatywnej wielkości produkcji i sprzedaży, przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiedniego zakresu geograficznego. Ta tymczasowa próba objęła siedmiu producentów unijnych zlokalizowanych w siedmiu różnych państwach członkowskich, którzy reprezentowali prawie 30 % produkcji unijnej biodiesla. Komisja zwróciła się do zainteresowanych stron o przedstawienie opinii w sprawie wstępnie dobranej próby.
- (13) Jedno przedsiębiorstwo z siedzibą we Włoszech wniosło o włączenie go do próby. Jednakże przedsiębiorstwo to rozpoczęło działalność dopiero pod koniec 2013 r., po nabyciu zakładu zajmującego się produkcją biodiesla od innego włoskiego producenta biodiesla, który był włączony do tymczasowej próby. W związku z brakiem danych historycznych niezbędnych do oceny właściwych tendencji w okresie badanym oraz faktem, że inne włoskie przedsiębiorstwo zostało już włączone do tymczasowej próby, postanowiono nie włączać tego przedsiębiorstwa do próby.
- (14) US National Biodiesel Board (Amerykańska Krajowa Rada Biodiesla – „NBB”) stwierdziła, że tymczasowa próba różniła się od próby wybranej w poprzednich dochodzeniach dotyczących biodiesla i odniosła się w szczególności do dwóch przedsiębiorstw reprezentujących znaczną wielkość produkcji i sprzedaży, które nie zostały objęte próbą tymczasową. Jednakże obydwie przedsiębiorstwa wskazane przez NBB były bądź to powiązane z innym przedsiębiorstwem odnotowującym większą sprzedaż, już uwzględnionym w próbie, bądź odnotowywały niższą sprzedaż niż wstępnie wybrane przedsiębiorstwo w tym samym państwie członkowskim. Dlatego włączenie któregośkolwiek z tych dwóch przedsiębiorstw nie zmieniloby reprezentatywności tymczasowo dobranej próby. Tymczasowa próba została zatem potwierdzona jako próba reprezentatywna dla przemysłu unijnego.
- (15) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd USA stwierdził, że próba stanowiąca 30 % przemysłu unijnego nie mogła być uważana za reprezentatywną dla unijnego przemysłu biodiesla jako całości oraz że mikrowskaźniki należało przeanalizować w szerszej perspektywie. Rząd USA odnosi się do ustalenia Organu Apelacyjnego WTO w sprawie EC – Fasteners (WE – elementy złączne), w której próba 27 % uznana została za niewielką w stosunku do łącznej liczby producentów i stanowiłaby znaczący odsetek tylko w przypadku rozdrobnionego przemysłu.
- (16) Komisja, inaczej niż w dochodzeniu w sprawie *elementów złącznych*, zdefiniowała do celów niniejszego dochodzenia przemysł unijny jako całość przemysłu, a nie tylko przedsiębiorstwa objęte próbą (motywy 151 poniżej). Ponadto, wszystkie makrowskaźniki oceniono na podstawie całego przemysłu i jedynie kilka mikrowskaźników przeanalizowano na poziomie przedsiębiorstw objętych próbą. Ogólną analizę sytuacji przemysłu unijnego oparto jednak na ocenie zarówno mikro-, jak i makrowskaźników. W każdym razie uznaje się, że przemysł unijny jest przemysłem rozdrobnionym, ponieważ składa się z ponad 200 producentów rozmieszczonych w całej Unii, z których większość to małe i średnie przedsiębiorstwa. W związku z powyższym Komisja stwierdza, że próba reprezentująca 30 % przemysłu unijnego jest reprezentatywna, a zatem zarzut ten zostaje odrzucony.

b) Dobór próby importerów

- (17) Aby podjąć decyzję, czy dobór próby jest konieczny, i ewentualnie dokonać odpowiedniego wyboru, Komisja zwróciła się do niepowiązanych importerów o udzielenie informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.
- (18) Tylko kilku importerów niepowiązanych dostarczyło wymagane informacje i wyraziło zgodę na włączenie ich do próby. Ze względu na tę niewielką liczbę Komisja postanowiła, że dobór próby nie jest konieczny.

c) Dobór próby producentów eksportujących z USA

- (19) Aby podjąć decyzję, czy dobór próby jest konieczny, i ewentualnie dokonać wyboru próby, Komisja zwróciła się do wszystkich producentów eksportujących z USA o udzielenie informacji określonych w zawiadomieniach o wszczęciu postępowania. Poza tym Komisja zwróciła się do misji USA przy Unii Europejskiej o wskazanie pozostałych producentów eksportujących, którzy mogliby być zainteresowani udziałem w dochodzeniu, lub skontaktowanie się z nimi, jeżeli tacy producenci istnieją.

- (20) 27 producentów w USA udzieliło Komisji odpowiedzi, lecz jedynie dziewięciu przekazało dane na temat sprzedaży eksportowej i krajowej wymagane w załączniku I do zawiadomienia o wszczęciu postępowania do celów doboru próby. Żaden z nich nie dokonywał wywozu do Unii w ODP. Komisja dobrała próbę złożoną z trzech producentów eksportujących o największej wielkości sprzedaży krajowej i eksportowej. Zgodnie z art. 27 ust. 2 rozporządzenia podstawowego dobór próby został skonsultowany ze wszystkimi znanymi producentami eksportującymi zainteresowanymi sprawą oraz z władzami USA. Żaden z tych podmiotów nie zgłosił uwag.
- (21) Żaden z producentów objętych próbą nie przedstawił odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu w przewidzianym terminie. W dniu 7 października 2014 r. Komisja poinformowała trzech producentów eksportujących objętych próbą o braku odpowiedzi.
- (22) W dniu 10 października 2014 r. jeden objęty próbą producent eksportujący poinformował Komisję, że postanowił nie udzielać odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Dwóch pozostałych objętych próbą producentów eksportujących zwróciło się kilkakrotnie o wydłużenie terminu przedstawienia odpowiedzi, na co wyrażono zgodę, jednak wymienieni producenci nie przedłożyli pełnych odpowiedzi.
- (23) W dniu 10 listopada 2014 r. Komisja przesłała pismo informujące trzy objęte próbą przedsiębiorstwa o zamiarze zastosowania art. 28 rozporządzenia podstawowego. Władze USA zostały również poinformowane o zamiarze Komisji dotyczącym zastosowania art. 28 rozporządzenia podstawowego. Termin nadsyłania uwag do pisma upłynął dnia 21 listopada 2014 r.
- (24) Do dnia 21 listopada 2014 r. dwa objęte próbą przedsiębiorstwa nie udzieliły żadnej odpowiedzi, a pozostałe objęte próbą przedsiębiorstwo wyjaśniło, że termin nie był wystarczający odległy, by zdążyło przekazać swoje odpowiedzi.
- (25) Komisja stwierdziła zatem, że żaden z objętych próbą producentów eksportujących w USA nie współpracował w dochodzeniu dotyczącym przeglądu wygaśnięcia. W związku z tym Komisja postanowiła zastosować przepisy art. 28 rozporządzenia podstawowego i, odpowiednio, uznała, że ustaleń, pozytywnych bądź negatywnych, można dokonać w oparciu o dostępne fakty.

1.8. Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i wizyty weryfikacyjne

- (26) Komisja otrzymała odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu od władz USA, objętych próbą producentów unijnych i od czterech użytkowników/przedsiębiorstw handlowych.
- (27) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uważane za niezbędne w celu stwierdzenia subsydiowania, wynikającej z niego szkody oraz interesu Unii.
- (28) Wizyty weryfikacyjne odbyły się w siedzibach następujących władz Stanów Zjednoczonych Ameryki:

Władze federalne USA

- Department of Treasury (DOT)
- Department of Agriculture (USDA)

Władze stanowe

- Florida State Authorities, Tallahassee
- Iowa State Authorities, Des Moines
- Kansas State Authorities, Topeka
- Kentucky State Authorities, Frankfort

- (29) Wizyty weryfikacyjne odbyły się na terenie następujących producentów unijnych:

- Bio-Oils Huelva S.L., Huelva, Hiszpania,
- Biopetrol Rotterdam BV, Rotterdam, Niderlandy,

- Diester Industrie SAS, Rouen, Francja,
- Novaol S.R.L., Mediolan, Włochy,
- Preol a.s., Lovosice, Republika Czeska,
- Rafineria Trzebinia SA, Trzebinia, Polska,
- Verbio Vereinigte BioEnergie AG, Lipsk, Niemcy.

1.9. Ujawnienie ustaleń

- (30) W dniu 3 czerwca 2015 r. Komisja ujawniła wszystkim zainteresowanym stronom podstawowe fakty i informacje, na podstawie których zamierzała utrzymać w mocy obowiązujące środki antysubsydyjne i wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag. Komisja przeanalizowała uwagi zgłoszone przez zainteresowane strony oraz wzięła je pod uwagę w stosownych przypadkach.
- (31) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń NBB wniosła o przesłuchanie z udziałem rzecznika praw stron w postępowaniach w sprawie handlu i uzyskała taką możliwość.

2. PRODUKT OBJĘTY PRZEGLĄDEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Produkt objęty przeglądem

- (32) Produkt objęty przeglądem jest taki sam jak w przypadku dochodzenia prowadzącego do wprowadzenia istniejących środków („dochodzenie pierwotne”), tj. monoalkilowe estry kwasów tłuszczowych lub parafinowy olej napędowy będący produktem syntezy lub hydroweracji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywane „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki zawierającej wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydroweracji, o pochodzeniu niekopalnym, pochodzące ze Stanów Zjednoczonych Ameryki („produkt objęty przeglądem”), objęte obecnie kodami ex 1516 20 98, ex 1518 00 91, ex 1518 00 99, ex 2710 19 43, ex 2710 19 46, ex 2710 19 47, ex 2710 20 11, ex 2710 20 15, ex 2710 20 17, ex 3824 90 92, 3826 00 10 i ex 3826 00 90.
- (33) Biodiesel jest paliwem odnawialnym wykorzystywanym w sektorze transportu w silnikach diesla. Konwencjonalne silniki nie mogą jednak działać przy zastosowaniu czystego biodiesla i wymagają mieszanki mineralnego oleju napędowego z ograniczoną zawartością biodiesla.
- (34) Biodiesel produkowany w USA to przede wszystkim „ester metylowego kwasu tłuszczowego” (FAME) pochodzący z dużej grupy olejów roślinnych (olej sojowy, olej palmowy, olej rzepakowy) i zużytych olejów spożywczych, tłuszczów zwierzęcych lub biomasy, które służą jako surowiec do produkcji biodiesla. Termin „ester” odnosi się do transestryfikacji olejów roślinnych, zwłaszcza mieszania oleju z alkoholem. Termin „metyl” odnosi się do metanolu, najpowszechniej wykorzystywanego alkoholu w tym procesie, choć etanol może również być stosowany w procesie produkcji prowadzącym do powstania „estrów etylowego kwasu tłuszczowego”.
- (35) Wszystkie rodzaje biodiesla oraz biodiesel w mieszankach, pomimo ewentualnych różnic dotyczących surowca wykorzystanego do produkcji lub różnic w procesie produkcji, mają takie same lub bardzo podobne podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz są wykorzystywane do takich samych celów. Ewentualne różnice dotyczące produktu objętego dochodzeniem nie mają wpływu na jego podstawową definicję, właściwości lub postrzeganie tego produktu przez różne podmioty. W szczególności z punktu widzenia użytkowników oleju napędowego bez znaczenia jest to, czy mieszanki dostępne na stacjach paliwowych wyprodukowano z jednego konkretnego surowca stosowanego do produkcji biodiesla.

2.2. Produkt podobny

- (36) Tak jak w pierwotnym dochodzeniu, biodiesel sprzedawany na rynku krajowym w USA i amerykański biodiesel sprzedawany na wywóz posiadają te same podstawowe właściwości fizyczne i techniczne oraz te same zastosowania. Podobnie, biodiesel produkowany i sprzedawany w Unii przez przemysł unijny ma te same podstawowe cechy fizyczne i techniczne oraz zastosowania jak produkt wywożony z USA do Unii. Do celów niniejszego dochodzenia produkty te uznaje się zatem za produkty podobne w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

2.3. Argumenty dotyczące zakresu definicji produktu

- (37) Rząd USA stwierdził, że olej napędowy wytwarzany z biomasy ⁽⁹⁾ stanowi kategorię produktów szerszą niż zakres produktu objętego przeglądem. Jednakże, jak określono w rozporządzeniu nakładającym tymczasowe cła wyrównawcze w dochodzeniu pierwotnym ⁽¹⁰⁾, wszystkie rodzaje biodiesla oraz mieszanki biodiesla, w tym oleju napędowego produkowanego z biomasy, są uznane za paliwo biodiesel oraz stanowią część pakietu legislacyjnego dotyczącego efektywności energetycznej, odnawialnych źródeł energii i alternatywnych paliw. Przyczyną tego jest fakt, że biodiesel produkowany z biomasy ma takie same lub bardzo podobne podstawowe cechy fizyczne i techniczne oraz zastosowania jak biodiesel wytwarzany z innych źródeł. Wynik dochodzenia pierwotnego nie został zakwestionowany przez żadną z zainteresowanych stron i obowiązuje w ramach niniejszego przeglądu wygaśnięcia. W związku z tym Komisja odrzuciła powyższe twierdzenie rządu USA.

3. PRAWDOPODOBIENSTWO KONTYNUACJI LUB PONOWNEGO WYSTĄPIENIA SUBSYDIOWANIA

3.1. Uwagi wstępne

- (38) Zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy jest prawdopodobne, że wygaśnięcie obowiązujących środków doprowadzi do kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania. Pojęcie ponownego wystąpienia wiąże się z tym, że subsydlum nie musi obowiązywać w chwili wszczęcia dochodzenia lub podjęcia decyzji o utrzymaniu środków. W związku z powyższym Komisja sprawdziła także, czy istnieje prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia subsydiów, które przestały obowiązywać po ODP.
- (39) Komisja przeanalizowała wszystkie programy subsydiowania wymienione we wniosku o dokonanie przeglądu i zwróciła się do władz USA o dostarczenie informacji dotyczących wszelkich innych możliwych programów subsydiowania. Na podstawie informacji wynikających z odpowiedzi udzielonej przez władze USA na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisji Komisja przeanalizowała następujące programy, które obowiązywały w ODP:

Programy federalne

- a) Ulga dotycząca mieszaniny biodiesla i ulga dotycząca biodiesla (Biodiesel mixture credit and biodiesel credit)
- b) Kredyt podatkowy dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego (Small agri-biodiesel producer income tax credit)
- c) Ulga na produkcję biopaliwa celulozowego (Credit for production of cellulosic biofuel)
- d) Program bioenergetyczny dotyczący biopaliw zaawansowanych (Bioenergy Program for Advanced Biofuels) Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych

Programy stanowe

- a) Floryda: Inwestycyjna ulga podatkowa na biopaliwa udzielana przez stan Floryda (Florida Biofuels Investment Tax Credit)
- b) Iowa: Zwrot podatku dla producentów biodiesla w stanie Iowa (Iowa Biodiesel Producer Tax Refund)
- c) Kansas: Zachęta dla kwalifikowanych producentów biodiesla stanu Kansas (Kansas Qualified Biodiesel Fuel Producer Incentive)
- d) Kentucky: Ulga podatkowa dotycząca produkcji biodiesla stanu Kentucky (Kentucky Biodiesel Production Tax Credit)

⁽⁹⁾ Zgodnie z prawodawstwem USA, 26 U.S. Code, sekcja 45K(c)(3) termin „biomasa” oznacza jakikolwiek materiał organiczny inny niż: a) ropa naftowa i gaz ziemny (lub inny ich produkt); oraz b) węgiel (w tym węgiel brunatny) lub inny jego produkt.

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 194/2009 z dnia 11 marca 2009 r. nakładające tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz biodiesla ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 67 z 12.3.2009, s. 50, motyw 20, przypis 5).

- (40) Następujące programy nie będą analizowane, ponieważ zgodnie z informacjami udzielonymi przez władze USA, były one nieaktywne, przestały obowiązywać przed ODP lub nie przyniosły żadnych korzyści producentom biodiesla w USA w ODP:

Program federalny

Advanced biofuels loan guarantees

Programy stanowe

- (i) Alabama Biofuel Production Facility Tax Credit
- (ii) Arkansas Alternative Fuel Grants and Rebates
- (iii) Illinois Renewable Fuels Development Programme
- (iv) Indiana Biodiesel Production Tax Credit
- (v) Kentucky Alternative Fuel Production Tax Incentives
- (vi) Louisiana Biodiesel Equipment and Fuel Tax Exemption
- (vii) Maine Biofuels Production Tax Credit
- (viii) Maryland Biofuels Production Incentive
- (ix) Mississippi Biofuels Production Incentive
- (x) Missouri qualified biodiesel producer incentive fund
- (xi) Montana Alternative Fuel Production Property Tax Incentive
- (xii) Montana Biodiesel Production Facility Tax Credit
- (xiii) Nebraska Biodiesel Production Investment Tax Credit
- (xiv) New York Biofuel Production Tax Credit
- (xv) South Carolina Credit for Biodiesel Facilities
- (xvi) Texas fuel and biodiesel production incentive program
- (xvii) Virginia Biofuels Production Grants
- (xviii) Washington Alternative Fuel Loans and Grants
- (xix) Washington State biofuels production tax exemption

3.2. Subsydiowanie przywozu podczas ODP – programy federalne

3.2.1. Ulga dotycząca mieszaniny biodiesla i ulga dotycząca biodiesla

3.2.1.1. Podstawa prawna

- (41) Podstawą prawną programu ulgi podatkowej dla podmiotów zajmujących się mieszaniem biodiesla, detalistów i użytkowników końcowych jest pkt 40 A oraz pkt 6426 i 6427 tytułu 26 prawa podatkowego USA (U.S.C.). Przewidziano w nich następujące ulgi związane z paliwem biodiesel:
- (i) ulga dotycząca mieszanin biodiesla („program 1 USD/galon”);
 - (ii) ulga dotycząca biodiesla;
 - (iii) ulga dotycząca małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego.
- (42) Kredyt podatkowy dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego to ulga podatkowa przeznaczona wyłącznie dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego. Ten program został przeanalizowany w poniższych motywach 59–63.

3.2.1.2. Kwalifikowalność

- (43) Aby kwalifikować się do skorzystania z ulgi dotyczącej mieszanin biodiesla, o której mowa w powyższym motywie 41 ppkt (i), przedsiębiorstwo musi wytworzyć mieszaninę biodiesla i oleju napędowego, która jest sprzedawana jako paliwo lub do wykorzystania jako paliwo.
- (44) Podmiot wnioskujący o taką zachętę musi otrzymać zaświadczenie od producenta lub importera biodiesla, które określa produkt i procentowy udział biodiesla oraz biodiesla pochodzenia rolniczego⁽¹⁾ w tym produkcie. Wspomniana ulga przyjmuje formę ulgi podatkowej związanej z akcyzą lub, w przypadku gdy zobowiązanie podatkowe przedsiębiorstwa z tytułu akcyzy jest niższe od całkowitej ulgi podatkowej związanej z akcyzą, przedsiębiorstwo może wnioskować o pozostałą kwotę ulgi jako o kredyty podatkowe podlegające refundacji. Kredyty podatkowe podlegające refundacji mogą przyjąć formę ulgi dotyczącej podatków dochodowych lub bezpośredniej płatności. Podlegają one refundacji, ponieważ nadwyżka kredytu może zostać wypłacona podatnikowi jako gotówkowa płatność bezpośrednia, o ile kredyt przewyższa zobowiązanie podatkowe podmiotu.
- (45) Ulga dotycząca biodiesla, o której mowa w motywie 41 ppkt (ii), to kredyty podatkowe niepodlegające refundacji dla detalistów lub użytkowników końcowych czystego biodiesla. Ulga dotycząca czystego biodiesla jest dostępna wyłącznie dla podmiotów, które tankują czystego biodiesla do zbiornika paliwa pojazdu lub wykorzystują go jako paliwo. Należy zauważyć, że również producenci biodiesla wytwarzający biodiesla na własne potrzeby mogą korzystać z tej ulgi. Aby móc wnioskować o taką ulgę, producent biodiesla musi prowadzić działalność jako detalista (tankując użytkownikom końcowym biodiesla do zbiornika paliwa) lub jako użytkownik końcowy (tankując biodiesla do swojego pojazdu).

3.2.1.3. Praktyczne zastosowanie

- (46) Biodiesel mieszany z mineralnym olejem napędowym może być objęty ulgą podatkową związaną z akcyzą lub kredytem podatkowym. W ODP przeważała ulga wynosząca 1 USD za galon dla wszystkich rodzajów biodiesla, tj. biodiesla pochodzenia rolniczego i oleju napędowego wytwarzanego z biomasy.
- (47) Ostateczna ulga podatkowa za mieszane paliwo zależy od tego, ile zawiera ono biodiesla. Minimalnym wymogiem i najczęstszą praktyką jest dodawanie 0,1 % mineralnego oleju napędowego do 99,9 % biodiesla (taki mieszany produkt jest określany w USA jako B99), ponieważ gwarantuje to otrzymanie maksymalnej ulgi podatkowej. Udział biodiesla w mieszanym produkcie decyduje o kwalifikowalności do ulgi podatkowej (np. 100 galonów B99 będzie zawierać 99,9 galonów biodiesla, a zatem będzie kwalifikować się do ulgi

⁽¹⁾ Jak zdefiniowano w U.S.C., biodiesel pochodzenia rolniczego to biodiesel uzyskiwany wyłącznie z olejów z pierwszego tłoczenia, w tym estrów uzyskiwanych z olejów roślinnych z pierwszego tłoczenia z kukurydzy, soi, nasion słonecznika, nasiona bawełny, nasion canola, katanu, nasion rzepaku, krokosza balwierskiego, nasion lnu, otrębów ryżowych, nasion gorczycy oraz tłuszczów zwierzęcych.

podatkowej wynoszącej 99,90 USD). Konwersja biodiesla z czystego produktu (B100) na produkt mieszany (B99) jest prostą operacją. Wiąże się ona z dodaniem 0,1 % mineralnego oleju napędowego do czystego biodiesla i nie pociąga za sobą znaczącego przetworzenia produktu objętego postępowaniem. To właśnie działanie polegające na mieszanii zapewnia kwalifikowalność do ulgi.

- (48) Producenci biodiesla mogą wnioskować o zachętę, jeżeli sami zajmują się mieszaniami. Producent musi przeprowadzać mieszanie czystego biodiesla z mineralnym olejem napędowym. Pod względem kwalifikowania się do ulgi nie ma różnicy między mieszanym biodieslem przeznaczonym na sprzedaż krajową lub eksportową
- (49) Przedsiębiorstwa, które nie wytwarzają czystego biodiesla, lecz raczej go nabywają i mieszają, są również uprawnione do skorzystania z ulgi podatkowej. Takie przedsiębiorstwa muszą uzyskać świadectwo od producenta lub importera biodiesla (a tam gdzie stosowne, od wszelkich uczestniczących odsprzedawców), w którym producent faktycznie zaświadcza, że nie wnioskował o ulgę podatkową. Takie świadectwo nadaje posiadaczowi przenoszalne prawo do ulgi podatkowej wynoszącej 1 USD za galon czystego biodiesla.
- (50) Wymieniona zachęta może być przedmiotem wniosku o ulgi dotyczące podatków dochodowych lub ulgi podatkowe związane z akcyzą lub o bezpośrednią płatność gotówkową. Łączna kwota zachęty pozostaje taka sama (1 USD za galon) niezależnie od tego, czy zachęta jest przedmiotem wniosku o ulgę podatkową związaną z akcyzą, kredyt podatkowy, płatność bezpośrednią dla podatnika lub jakąkolwiek kombinację wymienionych form.
- (51) W U.S.C. przewidziano, że ulga dotycząca mieszaniny biodiesla nie zostanie przyznana, chyba że przedsiębiorstwo zajmujące się mieszaniami biodiesla z mineralnym olejem napędowym uzyska świadectwo („świadectwo dotyczące biodiesla”) od producenta biodiesla, w którym producent poświadczy m.in. ilość biodiesla, do którego odnosi się świadectwo, oraz pochodzenie biodiesla (rolnicze lub inne). Jeżeli przedsiębiorstwo produkujące biodiesla miesza go z mineralnym olejem napędowym i wnioskuje o ulgę podatkową, powinno ono przedstawić świadectwo dotyczące biodiesla wraz z wymaganymi dokumentami w celu złożenia wniosku o ulgę. Podmiot, który otrzymał świadectwo dotyczące biodiesla, a następnie sprzedał biodiesla nie wytworzywszy mieszaniny biodiesla, powinien przekazać takie świadectwo nabywcy wraz z „oświadczeniem odsprzedawcy biodiesla”. Innymi słowy, przedsiębiorstwo, które zajmuje się mieszaniami biodiesla i wnioskuje o ulgę podatkową, może otrzymać świadectwo dotyczące biodiesla bezpośrednio od producenta biodiesla lub pośrednio od odsprzedawcy biodiesla. W związku z powyższym wskazane świadectwo jest przenoszalne i uprawnia posiadacza do ulgi podatkowej wynoszącej 1 USD za galon biodiesla wykorzystanego przez wnioskodawcę do produkcji jakiegokolwiek mieszaniny biodiesla.
- (52) W okresie objętym przeglądem nie pojawiły się żadne nowe informacje, które podawałyby w wątpliwość wnioski z dochodzenia pierwotnego wskazujące, że wszystkie rodzaje biodiesla są subsydiowane w ramach omawianej ulgi podatkowej.
- (53) W odniesieniu do ulgi dotyczącej biodiesla, w przeciwieństwie do poprzedniego dochodzenia, gdy dominująca ulga wynosiła 1 USD za galon niemieszanego (czystego) biodiesla pochodzenia rolniczego lub 0,50 USD za każdy galon innego niemieszanego biodiesla, detalista (lub producent biodiesla działający jako detalista) lub użytkownik końcowy niemieszanego biodiesla może teraz wystąpić o ulgę w wysokości 1,00 USD za galon niemieszanego (czystego) biodiesla pochodzenia rolniczego lub inne rodzaje biodiesla, a także oleju napędowego produkowanego z biomasy, jako ogólny kredyt podatkowy niepodlegający refundacji. Ogólne kredyty podatkowe niepodlegające refundacji to ulgi dotyczące podatków dochodowych przedsiębiorstw. Nie podlegają one refundacji, ponieważ nadwyżka kredytu nie może zostać wypłacona przedsiębiorstwu jako gotówkowa płatność bezpośrednia, w przypadku gdy kredyt przewyższa jego zobowiązanie podatkowe. Jednak zgodnie z informacjami dostarczonymi przez władze USA kredyty podatkowe przyznane na rok mogą być wykorzystane w odniesieniu do okresu do dwóch lat wstecz i przez kolejne dwadzieścia lat.
- (54) Władze USA uznały, iż niektórzy producenci biodiesla musieli skorzystać z tego kredytu w ODP, działając jako detaliści lub użytkownicy, ale nie byli w stanie oszacować dokładnej wartości korzyści otrzymanej przez nich podczas ODP.

3.2.1.4. Wniosek

- (55) Ulga dotycząca mieszaniny biodiesla oraz ulga dotycząca biodiesla musiały być uznane za zachętę podatkową, niezależnie od tego, czy mają one formę płatności gotówkowej (możliwej tylko w przypadku ulgi dotyczącej mieszanin biodiesla), czy też muszą stanowić wyrównanie zobowiązań podatkowych (dotyczy obydwu ulg podatkowych).

- (56) Komisja uznaje programy za subsydlum w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (i) oraz art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ w programach tych przewidziano wkład finansowy rządu USA w formie bezpośrednich dotacji (płatności gotówkowe, możliwe wyłącznie w przypadku ulgi dotyczącej mieszanki biodiesla) oraz utraconych dochodów, które byłyby w przeciwnym przypadku należne (wyrównanie podatku) (mające zastosowanie do obydwu ulg podatkowych). Takie zachęty przynoszą korzyści otrzymującym je przedsiębiorstwom.
- (57) Programy są ograniczone do przedsiębiorstw, które prowadzą działalność w sektorze biodiesla, a zatem mają charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji stanowią podstawę środków wyrównawczych.
- (58) Wreszcie, jako że w programie w zakresie ulgi dotyczącej mieszanki biodiesla przewidziano subsydlum w wysokości 1 USD za galon w odniesieniu do wszystkich rodzajów biodiesla, Komisja uważa, że program ten zapewnił istotną kwotę subsydiów amerykańskim producentom eksportującym biodiesla i w związku z tym pozostał zdecydowanie najważniejszym programem w ODP.

3.2.2. Kredyt podatkowy dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego

3.2.2.1. Podstawa prawna

- (59) W pkt 40 A tytułu 26 U.S.C. przewidziano również kredyt podatkowy dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego.

3.2.2.2. Kwalifikowalność

- (60) Wskazany program jest dostępny wyłącznie dla małych producentów czystego biodiesla pochodzenia rolniczego. Podmiot zajmujący się mieszaniami lub przedsiębiorstwo handlowe dokonujące zakupu, lecz nieprodukujące biodiesla, nie kwalifikują się do ulgi. Mały producent to podmiot, którego roczne moce produkcyjne nie przekraczają 60 mln galonów biodiesla pochodzenia rolniczego. Taki producent biodiesla pochodzenia rolniczego może wnioskować o ogólny kredyt podatkowy niepodlegający refundacji wynoszący 0,10 USD za każdy galon wyprodukowanego biodiesla pochodzenia rolniczego. Kwalifikująca się produkcja producenta nie może przekroczyć 15 mln galonów w jakimkolwiek roku podatkowym. Aby producent mógł wnioskować o ulgę, biodiesel pochodzenia rolniczego musi zostać wykorzystany jako paliwo, sprzedany do użytku jako paliwo lub wykorzystany jako mieszanina biodiesla i oleju napędowego, która jest stosowana jako paliwo lub sprzedawana do użytku jako paliwo. Tym sposobem mali producenci biodiesla pochodzenia rolniczego mogą łączyć ten program z programem w zakresie ulgi dotyczącej mieszanki biodiesla i dzięki temu otrzymywać łącznie 1,10 USD za galon. Z kolei wielcy producenci biodiesla pochodzenia rolniczego kwalifikują się wyłącznie do programu w zakresie ulgi dotyczącej mieszanki biodiesla.

3.2.2.3. Praktyczne zastosowanie

- (61) Wnioski o ogólne kredyty podatkowe niepodlegające refundacji są przedstawiane corocznie, gdy wnioskodawca składa zeznanie podatkowe dochodowego. Ulga za każdy galon wytworzonego przez wnioskodawcę biodiesla podczas danego roku podatkowego, w maksymalnej ilości wynoszącej 15 mln galonów, jest wyrównywana w odniesieniu do zobowiązania wnioskodawcy z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych. Jeżeli zobowiązanie podatkowe wnioskodawcy jest niższe od kwoty wnioskowanej ulgi, nadwyżka może zostać przeniesiona na kolejne lata podatkowe.

3.2.2.4. Wniosek

- (62) Komisja uznaje ten program za subsydlum w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje on wkład finansowy rządu USA w formie utraconych dochodów, które byłyby w przeciwnym przypadku należne. Taka zachęta przynosi korzyści otrzymującym ją przedsiębiorstwom.
- (63) Program jest ograniczony do przedsiębiorstw, które wytwarzają biodiesla, a zatem ma charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji stanowi podstawę środków wyrównawczych.

3.2.3. Program bioenergetyczny dotyczący biopaliw zaawansowanych (Bioenergy programme for advanced biofuel – BPAB)

3.2.3.1. Podstawa prawna

- (64) Program bioenergetyczny dotyczący biopaliw zaawansowanych Departamentu Rolnictwa USA objęty jest sekcją 9005 tytułu IX ustawy Farm Security and Rural Investment Act z 2002 r. („ustawa o farmach z 2002 r.”). Program miał wygasnąć w 2012 r., ale został przedłużony w 2013 r. i następnie w 2014 r. Ustawa rolna z 2014 r. przedłużyła okres obowiązywania programu o kolejne 5 lat, do końca 2018 r.

3.2.3.2. Kwalifikowalność

- (65) Program ten zapewnia dotacje bezpośrednie dla producentów biopaliw zaawansowanych, które są powszechnie określane jako „paliwo produkowane z biomasy innej niż skrobia z ziaren kukurydzy”. Definicja ta obejmuje olej napędowy produkowany z biomasy⁽¹²⁾. Nie więcej niż pięć procent środków z programu może zostać wypłacone kwalifikującym się producentom o zdolności przerobowej przekraczającej 150 000 000 galonów zaawansowanego biopaliwa rocznie. Przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami nie kwalifikują się do programu.

3.2.3.3. Praktyczne zastosowanie

- (66) Uczestnicy otrzymują bezpośrednie płatności od rządu po złożeniu wniosku o udział w programie. Producenci muszą najpierw zarejestrować się w urzędzie i podpisać umowę. Producenci muszą złożyć wnioski o płatność za każdy kwartał roku podatkowego, aby otrzymać płatność za biopaliwo zaawansowane wyprodukowane w tym kwartale. Płatności są przewidziane dla rzeczywistej produkcji oraz dodatkowej produkcji. Wysokość płatności w przypadku produkcji rzeczywistej oblicza się kwartalnie w odniesieniu do ilości faktycznie wyprodukowanego biopaliwa zaawansowanego w każdym kwartale.
- (67) Płatności z tytułu powiększonej produkcji przyznaje się w odniesieniu do ilości kwalifikującego się biopaliwa zaawansowanego wyprodukowanego w roku podatkowym, która przekracza ilość biopaliwa wyprodukowanego w poprzednich latach podatkowych (od 2009 r.).
- (68) Finansowanie jest podzielone między wszystkich producentów, którzy się zgłosili, na podstawie wartości Btu⁽¹³⁾ produkcji. Finansowanie jest rozdzielone równomiernie pomiędzy wszystkich producentów w zależności od wartości Btu.

3.2.3.4. Wniosek

- (69) Komisja uznaje ten program za subsydium w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje on wkład finansowy rządu USA w formie bezpośredniej dotacji. Taka zachęta przynosi korzyści otrzymującym ją przedsiębiorstwom.
- (70) Program jest ograniczony do przedsiębiorstw, które wytwarzają biodiesla, a zatem ma charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji stanowi podstawę środków wyrównawczych.

3.2.4. Ulga na produkcję biopaliwa celulozowego

3.2.4.1. Podstawa prawna

- (71) Program obowiązuje od dnia 1 stycznia 2009 r. i został ustanowiony ustawą Food, Conservation, and Energy Act z 2008 r. Po dniu 1 stycznia 2011 r. okres obowiązywania programu został wydłużony w taki sam sposób, jak okresy obowiązywania pozostałych trzech programów powyżej (zob. szczegóły w sekcji 3.4.1 poniżej). Ustawa przyjęta w dniu 19 grudnia 2014 r. wznowiła program z mocą wsteczną na cały 2014 r.⁽¹⁴⁾, ale przedsiębiorstwa będą mogły skorzystać przez maksymalnie 20 lat z ulgi podatkowej uzyskanej z tytułu programu.

⁽¹²⁾ Sekcja 428.102 „Definicje” rozporządzeń wykonawczych: „paliwo będące ekwiwalentem oleju napędowego, produkowane z odnawialnej biomasy, w tym z olejów roślinnych i tłuszczów zwierzęcych”. Ewentualnie „biopaliwa produkowane z materiałów odpadowych, w tym z resztek poźniwnych, innych wegetatywnych materiałów odpadowych, odpadów zwierzęcych, odpadów żywnościowych oraz odpadów z terenów zielonych” mogą również obejmować produkcję biodiesla.

⁽¹³⁾ Brytyjska jednostka cieplna (BTU lub Btu) to jednostka energii równa około 1 055 dżuli.

⁽¹⁴⁾ Poprzez ustawę Tax Increase Prevention Act z 2014 r., podpisaną przez prezydenta USA w dniu 19 grudnia 2014 r. Wydłużenie objętego nią kredytu podatkowego dotyczącego drugiej generacji biopaliw.

3.2.4.2. Kwalifikowalność

- (72) Program ten przewiduje ogólny kredyt podatkowy niepodlegający refundacji w wysokości 1,01 USD za galon dla drugiej generacji biopaliw wykorzystywanych jako paliwo lub sprzedawanych do użytku jako paliwo. Uprawnieni są do niego producenci, w tym producenci biopaliw wytwarzanych z dowolnego rodzaju materiału ligninowo-celulozowego lub hemicelulozowego, który jest dostępny jako materiał odnawialny lub powtarzający się, jak również producenci paliw opartych na algach.

3.2.4.3. Praktyczne zastosowanie

- (73) Władze USA nie przedstawiły szczegółowych danych liczbowych dotyczących korzyści przyznanych w ODP. Twierdziły one, że wysokość korzyści za 2013 r. będzie znana dopiero w październiku 2015 r., a za 2014 r. – w 2016 r. Wydaje się jednak, że program nie przyniósł korzyści producentom oleju napędowego kwalifikującego się jako paliwo drugiej generacji. Wynika to z faktu, że jak dotąd wydaje się, że taki olej napędowy nie jest produkowany na zasadach handlowych, a ilości produkowane i sprzedawane na rynku są raczej niewielkie.

3.2.4.4. Wniosek

- (74) W związku z powyższym Komisja nie uważa, aby program ten przyniósł korzyści producentom biodiesla w ODP i nie zbadała jego wpływu na możliwość kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania.

3.3. Subsydiowanie przywozu podczas ODP – programy stanowe

3.3.1. *Inwestycyjna ulga podatkowa na biopaliwa udzielana przez stan Floryda (Florida Biofuels Investment Tax Credit)*

3.3.1.1. Podstawa prawna

- (75) Podstawę prawną przedmiotowego programu prowadzonego przez departament rolnictwa i usług konsumenckich stanu Floryda stanowi sekcja 220.192 statutu stanu Floryda.

3.3.1.2. Kwalifikowalność

- (76) Program inwestycyjnych ulg podatkowych w zakresie technologii dotyczących energii odnawialnej stanowi roczny program ulgi podatkowej dla wszystkich kwalifikujących się podmiotów z tytułu wszystkich kosztów inwestycyjnych, kosztów eksploatacji i konserwacji oraz kosztów prac badawczo-rozwojowych poniesionych między dniem 1 lipca 2012 r. a dniem 30 czerwca 2016 r. w związku z inwestycją w produkcję, magazynowanie i dystrybucję biodiesla, etanolu i innych paliw odnawialnych w stanie Floryda.

3.3.1.3. Praktyczne zastosowanie

- (77) Departament musi otrzymać wnioski o przyznanie ulgi podatkowej najpóźniej dnia 1 listopada każdego roku, następnie wnioski te są rozpatrywane na podstawie kolejności zgłoszeń. Wnioski muszą zawierać dokumentację potwierdzającą w odniesieniu do wszystkich kwalifikujących się kosztów. Wnioskodawcy muszą również przedłożyć streszczenie opisujące sposób, w jaki materiały są wykorzystywane przy realizacji inwestycji w zakresie produkcji, przechowywania i dystrybucji biodiesla (B10-B100), etanolu (E10-E100) lub innych paliw odnawialnych na Florydzie. Ponadto wnioskodawcy muszą złożyć wraz z wypełnionym wnioskiem opis wpływu gospodarczego projektu na Florydzie.
- (78) Program ten zapewnia coroczną ulgę podatkową w wysokości 75 % (blisko 1 mln USD na podatnika i 10 mln USD ogółem na stanowy rok podatkowy) wszystkich kosztów inwestycyjnych, kosztów eksploatacji i konserwacji oraz kosztów prac badawczo-rozwojowych w związku z inwestycją w produkcję, przechowywanie i dystrybucję, między innymi, biodiesla i innego paliwa odnawialnego na terenie stanu. Ulga wynosi maksymalnie 1 mln USD na jednego podatnika, a niewykorzystana kwota może zostać przeniesiona i wykorzystana w latach podatkowych od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2018 r., po czym przeniesienie ulgi wygasa i ulga nie może być wykorzystana.

3.3.1.4. Wniosek

- (79) Komisja uznaje ten program za subsydium w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje on wkład finansowy stanu Floryda w formie utraconych dochodów, które byłyby w przeciwnym przypadku należne. Taka zachęta przynosi korzyści otrzymującym ją przedsiębiorstwom.
- (80) Program jest ograniczony do przedsiębiorstw, które wytwarzają biodiesla i inne rodzaje paliwa, a zatem ma charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji stanowi podstawę środków wyrównawczych.

3.3.2. Zwrot podatku dla producentów biodiesla w stanie Iowa (*Iowa Biodiesel Producer Tax Refund*)

3.3.2.1. Podstawa prawna

- (81) Podstawę prawną przedmiotowego programu prowadzonego przez departament podatkowy stanu Iowa stanowi sekcja 423.4(9) kodeksu stanu Iowa.

3.3.2.2. Kwalifikowalność

- (82) Producent musi być producentem biodiesla, zarejestrowanym przez Agencję Ochrony Środowiska Stanów Zjednoczonych, zgodnie z 40 CFR § 79.4. Biodiesel musi być stosowany w paliwie będącym mieszanką biodiesla zgodnie z kodeksem stanu Iowa, sekcja 214 A.2. Biodiesel musi być wyprodukowany w stanie Iowa.

3.3.2.3. Praktyczne zastosowanie

- (83) Kwalifikujący się producenci biodiesla muszą złożyć wniosek o zwrot, dostarczając dane na temat liczby galonów biodiesla wyprodukowanego w trakcie kwartału. Departament podatkowy rozpatruje wniosek o zwrot i w przypadku jego zatwierdzenia wystawia każdemu producentowi biodiesla czek refundacyjny.
- (84) Wnioski o zwrot składane są w kwietniu, lipcu, październiku i styczniu każdego roku, a czeki refundacyjne są wydawane w maju, sierpniu, listopadzie i lutym każdego roku.
- (85) Program zapewnia zwrot w wysokości 0,03 USD za galon biodiesla wyprodukowanego w stanie Iowa (0,03 USD w 2012 r., 0,025 USD w 2013 r. oraz 0,02 USD w latach 2014–2017). Refundacja jest ograniczona do pierwszych 25 mln galonów wyprodukowanych w każdym zakładzie.

3.3.2.4. Wniosek

- (86) Komisja uznaje ten program za subsydium w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje on wkład finansowy stanu Iowa w formie utraconych dochodów, które byłyby w przeciwnym przypadku należne. Taka zachęta przynosi korzyści otrzymującym ją przedsiębiorstwom.
- (87) Program jest ograniczony do przedsiębiorstw, które wytwarzają biodiesla i inne rodzaje paliwa, a zatem ma charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji stanowi podstawę środków wyrównawczych.

3.3.3. Zachęta dla kwalifikowanych producentów biodiesla stanu Kansas (*Kansas Qualified Biodiesel Fuel Producer Incentive*)

3.3.3.1. Podstawa prawna

- (88) Podstawę prawną tego programu prowadzonego przez departament podatkowy stanu Kansas stanowi statut stanu Kansas (K.S.A.) pkt 79-34,155 do K.S.A. pkt 79-34,159 oraz regulacje administracyjne stanu Kansas (K.A.R.) 92-27-1 do K.A.R. 92-27-5. Program przestanie obowiązywać w dniu 1 lipca 2016 r.

3.3.3.2. Kwalifikowalność

- (89) Zachęta dla kwalifikowanych producentów biodiesla stanu Kansas zapewnia dotację bezpośrednią w wysokości 0,30 USD za galon producentom biodiesla mającym siedzibę w stanie Kansas. Wypłaty zachęt są uzależnione od dostępnych funduszy i gdy jest to wymagane rozdzielane są w sposób proporcjonalny.
- (90) Program był w ostatnich latach niedofinansowany i na tym etapie nie planuje się jego finansowania do dnia 1 lipca 2015 r. Program nie otrzymał finansowania również po dniu 1 lipca 2014 r. Niemniej jednak program zapewnił w ODP korzyści kilku amerykańskim producentom. Ponadto nie można wykluczyć, że część lub całkowita kwota finansowania przewidziana w dokumentach statutowych (875 000 USD kwartalnie) może zostać przyznana w ramach programu po dniu 1 lipca 2015 r.

3.3.3.3. Wniosek

- (91) Komisja uznaje ten program za subsydium w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje on wkład finansowy stanu Kansas w formie bezpośredniej dotacji. Taka zachęta przynosi korzyści otrzymującym ją przedsiębiorstwom.
- (92) Program jest ograniczony do przedsiębiorstw, które wytwarzają biodiesla i inne rodzaje paliwa, a zatem ma charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji stanowi podstawę środków wyrównawczych.

3.3.4. Ulga podatkowa dotycząca produkcji biodiesla stanu Kentucky (*Kentucky Biodiesel Production Tax Credit*)

3.3.4.1. Podstawa prawna

- (93) Podstawę prawną przedmiotowego programu prowadzonego przez departament podatkowy stanu Kentucky jest zmieniony statut stanu Kentucky (KRS) pkt 154.27 i regulacje administracyjne stanu Kentucky (KAR) 307 KAR 1:040.

3.3.4.2. Kwalifikowalność

- (94) Każdy producent biodiesla, zakład mieszania biodiesla lub producent oleju napędowego z surowców odnawialnych fizycznie zlokalizowany w stanie Kentucky jest uprawniony do uzyskania ulgi podatkowej dotyczącej produkcji.

3.3.4.3. Praktyczne zastosowanie

- (95) Kwalifikujący się wnioskodawca musi złożyć do departamentu podatkowego wniosek najpóźniej w dniu 15 stycznia w poprzednim roku kalendarzowym. Wnioskodawca musi przedstawić dowody, że wyprodukowany biodiesel spełnia określone wymagania specyfikacji.
- (96) Wnioskodawca składający wniosek o ulgę podatkową musi załączyć zaświadczenie kredytowe wydane przez departament do jego zeznania podatkowego, w którym wystąpiono o ulgę podatkową.
- (97) Ulga podatkowa wynosi jeden dolar (1 USD) za galon biodiesla wyprodukowanego przez producentów biodiesla, jeden dolar (1 USD) za galon biodiesla wykorzystanego w procesie mieszania przez przedsiębiorstwo zajmujące się mieszaniem biodiesla i jeden dolar (1 USD) na galon oleju napędowego z surowców odnawialnych (tj. oleju napędowego z biomasy) produkowanego przez producenta oleju napędowego z surowców odnawialnych, chyba że łączna kwota zatwierdzonej ulgi dla wszystkich producentów biodiesla, podmiotów zajmujących się mieszaniem biodiesla i producentów oleju napędowego z surowców odnawialnych przekracza roczny pułap ulgi podatkowej dotyczącej biodiesla i oleju napędowego z surowców odnawialnych.

- (98) Łączny roczny pułap ulgi podatkowej dotyczącej biodiesla i oleju napędowego z surowców odnawialnych na lata 2013 i 2014 wyniósł 10 mln USD zgodnie z KRS 141.422 (1)(c).
- (99) Jeżeli łączna kwota zatwierdzonej ulgi dla wszystkich producentów biodiesla, podmiotów zajmujących się mieszaniami biodiesla i producentów oleju napędowego z surowców odnawialnych przekracza roczny pułap ulgi podatkowej dotyczącej biodiesla i oleju napędowego z surowców odnawialnych, organ podatkowy określa kwotę ulgi dla każdego producenta biodiesla, przedsiębiorstwa zajmującego się mieszaniami biodiesla i producenta oleju napędowego z surowców odnawialnych poprzez pomnożenie rocznego pułapu ulgi podatkowej dotyczącej biodiesla i oleju napędowego z surowców odnawialnych przez ułamek, w którym licznik to kwota zatwierdzonej ulgi podatkowej dla producentów biodiesla, przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniami biodiesla i producentów oleju napędowego z surowców odnawialnych, a mianownik to łączna wielkość zatwierdzonych ulg dla wszystkich producentów biodiesla, podmiotów zajmujących się mieszaniami biodiesla i producentów oleju napędowego z surowców odnawialnych

3.3.4.4. Wniosek

- (100) Komisja uznaje ten program za subsydium w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje on wkład finansowy stanu Kentucky w formie utraconych dochodów, które byłyby w przeciwnym przypadku należne. Taka zachęta przynosi korzyści otrzymującym ją przedsiębiorstwom.
- (101) Program jest ograniczony do przedsiębiorstw, które wytwarzają biodiesla i inne rodzaje paliwa, a zatem ma charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego i w konsekwencji stanowi podstawę środków wyrównawczych.

3.4. Prawdopodobieństwo utrzymywania się lub ponownego wystąpienia subsydiowania

- (102) Głównym programem, podobnie jak w pierwotnym dochodzeniu, nadal był program w zakresie ulgi dotyczącej mieszaniny biodiesla. Program ten obowiązywał w ODP, ale wygasł w dniu 31 grudnia 2014 r. Poniżej przeprowadzono analizę zmian w prawodawstwie i prawdopodobieństwa ponownego wprowadzenia w życie tego programu, wraz z analizą ulgi dotyczącej biodiesla oraz kredytu podatkowego dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego.

3.4.1. Wygaśnięcie i wydłużenie okresów obowiązywania trzech programów federalnych

- (103) Trzy programy federalne (ulga dotycząca mieszaniny biodiesla, ulga dotycząca biodiesla i ulga dotycząca małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego) zostały przyjęte ustawą American Jobs Creation Act z 2004 r. ⁽¹⁵⁾ i weszły w życie po raz pierwszy w dniu 1 stycznia 2005 r. Miały one przestać obowiązywać w dniu 31 grudnia 2008 r. Od tamtej pory miały one przestać obowiązywać i były czterokrotnie przedłużane:
- (i) pierwsze przedłużenie obowiązywało do dnia 31 grudnia 2009 r. i zostało ustanowione ustawą Public Law 110-343, podpisaną dnia 3 października 2008 r. (ustawa „Emergency Economic Stabilization Act z 2008 r.: dział B – Energy Improvement and Extension Act z 2008 r.”);
 - (ii) drugie przedłużenie obowiązywało do dnia 31 grudnia 2011 r. i zostało ustanowione ustawą Public Law 111-312, podpisaną dnia 17 grudnia 2010 r. (ustawa „Tax Relief, Unemployment Insurance Reauthorization, and Job Creation Act z 2010 r.”);
 - (iii) trzecie przedłużenie obowiązywało do dnia 31 grudnia 2013 r. (obejmując również z mocą wsteczną rok 2012) i zostało ustanowione ustawą Public Law 112-240, podpisaną dnia 2 stycznia 2013 r. (ustawa „American Taxpayer Relief Act z 2012 r.”);
 - (iv) czwarte i jak dotąd ostatnie przedłużenie obowiązywało do dnia 31 grudnia 2014 r. i zostało ustanowione ustawą Tax Increase Prevention Act z 2014 r., podpisaną przez prezydenta USA w dniu 19 grudnia 2014 r.

⁽¹⁵⁾ Przedłużone ustawą Energy Policy Act z 2005 r., §1344 (P.L. 109-58) i zmienione ustawą Energy Improvement and Extension Act z 2008 r. (P.L. 110-343, dział B) §202-203.

- (104) W rezultacie w ciągu swojego istnienia trzy programy federalne nie tylko były stale wznawiane, lecz dwukrotnie (w 2013 i 2014 r.) zostały nawet przywrócone z mocą wsteczną na okres 11 miesięcy po ich wygaśnięciu. W związku z tym od czasu wprowadzenia programów w 2005 r., do końca 2014 r., czy to za pomocą zwykłych przedłużeń okresu obowiązywania, czy to przedłużeń z mocą wsteczną, trzy programy federalne były stale dostępne dla amerykańskich producentów biodiesla.
- (105) Środki na 2014 r. zostaną wypłacone beneficjentom dopiero w drugiej połowie 2015 r. ⁽¹⁶⁾, ponieważ termin składania wniosków w odniesieniu do programu wprowadzonego z mocą wsteczną został przedłużony do dnia 8 sierpnia 2015 r.

3.4.2. Prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia subsydiowania w ramach trzech programów federalnych

- (106) Komisja uznaje, że istnieje duże prawdopodobieństwo, iż trzy programy federalne zostaną wznowione w bliskiej przyszłości, w tym obejmując wstecznie okres po dniu 31 grudnia 2014 r. z następujących powodów:
- (107) Po pierwsze, cztery ostatnie przedłużenia opisane w sekcji 3.4.1 powyżej wskazują na pewien ustalony wzorzec ponownego wprowadzenia programów.
- (108) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń NBB stwierdziła, że nie ma ustalonego wzorca ponownego wprowadzania programów, ponieważ dwa ostatnie przypadki wznowienia programu dotyczyły przeszłości, a nie przyszłości. Na tej podstawie NBB twierdzi, że jeżeli istnieje jakiś wzorzec, który może zostać powielony w 2015 r., to może nim być wznowienie dotyczące 2015 r., ale nie 2016 r. Rzekomo byłoby niemożliwe do przewidzenia z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa, czy biodiesel produkowany w USA mógłby korzystać z ulgi dotyczącej mieszanin biodiesla, gdyby był sprzedawany w 2016 r.
- (109) Twierdzenie NBB jest niezgodne ze stanem faktycznym, a zatem powinno zostać odrzucone. Jedynie ostatnie wznowienie programu dotyczyło wyłącznie przeszłości (za 2014 r.), podczas gdy wszystkie poprzednie wznowienia obejmowały również okresy w przyszłości. Na przykład wznowienie z dnia 2 stycznia 2013 r. obejmowało wstecznie 2012 r., ale również cały rok 2013. W podobny sposób przedłużenia okresów obowiązywania programów w latach 2008 i 2010 obejmowały również odpowiednio lata 2009 i 2011. A zatem nie istnieje wzorzec wznawiania programów z mocą wsteczną, lecz również wszystkie poprzednie wznowienia, z wyjątkiem jednego w 2014 r., uwzględniały także przyszłe okresy obowiązywania programu. W każdym razie nie ma znaczenia, czy kolejne wznowienie programu objęłoby jedynie 2015 r., czy również 2016 r. Jak dotąd wynikiem poprzednich wznowień była kontynuacja subsydiowania i nic nie wskazuje, by ta tendencja miała się zakończyć. W związku z tym prawdopodobne jest, że rok 2016 i kilka kolejnych lat byłoby z mocą wsteczną objęte przyszłymi wznowieniami. Wniosek ten wynika z następujących elementów:
- (i) ustalony wzorzec wznawiania programów;
 - (ii) ustalony fakt, przedstawiony w motywach 116–120 poniżej, że po poprzednich terminach wygaśnięcia programów nie nastąpiła zmiana cen na krajowych rynkach biodiesla w USA;
 - (iii) kontynuacja i brak zakazu finansowania przeznaczzonego na programy w przeszłości; oraz
 - (iv) okoliczność, że nawet jeśli programy miały zostać zniesione, środki dostępne w ich ramach powinny być stopniowo zmniejszane.
- (110) NBB przedstawiła także szereg argumentów na poparcie tezy, że przywrócenie trzech programów federalnych byłoby tylko możliwe, ale nie jest prawdopodobne. Po pierwsze, NBB przytoczyła deklarację złożoną przez Międzynarodową Radę ds. Czystego Transportu (International Council on Clean Transportation – ICCT) rzekomo stwierdzającą, że nie ma dowodów na to, że biodiesel wciąż wymaga ulgi podatkowej.

⁽¹⁶⁾ Urząd (Internal Revenue Service) musi dokonać zapłaty w terminie 60 dni od wpłynięcia wniosku (nie później niż dnia 8 sierpnia 2015 r.) lub musi wypłacić odszkodowanie.

- (111) Po drugie, NBB zwróciła uwagę, że niedawna reforma zachęty podatkowej dotyczącej biodiesla oraz ustawa o przedłużeniu niektórych ulg (Extension Act) z 2014 r. (znana również jako projekt ustawy 2021) dotycząca przedłużenia do dnia 31 grudnia 2017 r. ulg związanych z dochodem z biodiesla oraz podatkiem akcyzowym nie zostały przyjęte przez Kongres. NBB twierdziła, że rzekomo nie zakłada się, by w 2015 r. Izba Reprezentantów USA miała zająć się przepisami lub zatwierdzić przepisy, które utrzymałyby ulgi w zakresie biodiesla (mieszanka).
- (112) Pierwszy argument dotyczy deklaracji ICCT z dnia 31 lipca 2014 r. Jednakże władze USA nie zastosowały się do tego zalecenia i przedłużyły obowiązywanie programu pod koniec tego samego roku. W konsekwencji deklaracja ICCT ma niewielkie znaczenie przy ocenie prawdopodobieństwa wznowienia programu w przyszłości.
- (113) W odniesieniu do drugiego oświadczenia projekt ustawy S.2021⁽¹⁷⁾ nie został przyjęty przez Kongres w latach 2013–2014, a Izba Reprezentantów nie zatwierdziła przedłużenia obowiązywania ulg podatkowych. Jednakże nowy projekt ustawy został przedstawiony w Kongresie dnia 21 maja 2015 r. i przewiduje się w nim przedłużenie obowiązywania trzech programów subsydiowania w okresie między dniem 31 grudnia 2014 r. a dniem 31 grudnia 2016 r.⁽¹⁸⁾ W związku z tym nie jest zgodne z prawdą, że obecnie żaden wniosek ustawodawczy w tej materii nie jest omawiany w ramach amerykańskiego systemu legislacyjnego. Nawet jeżeli nowa ustawa nie zostanie przyjęta, doświadczenie pokazuje, że w ramach amerykańskiego systemu legislacyjnego może się zdarzyć, że dana ustawa jest przedstawiana i przyjmowana w zaledwie 18 dni. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez rząd USA ustawa o zapobieganiu zwiększeniu podatku (Tax Increase Prevention Act) z 2014 r. została po raz pierwszy przedstawiona w Izbie Reprezentantów USA dopiero dnia 1 grudnia 2014 r., podczas gdy ostateczny etap procedury legislacyjnej nastąpił 18 dni później, kiedy prezydent Barack Obama podpisał tę ustawę w dniu 19 grudnia 2014 r. Ponadto, biorąc pod uwagę fakt, że w systemie prawa Stanów Zjednoczonych takie przedłużenia mogą być stosowane z mocą wsteczną – na przykład wznowienie w 2013 r., które dotyczyło z mocą wsteczną również roku 2012 – przyjęcie nowego przedłużenia może nawet mieć miejsce po roku 2015.
- (114) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń NBB twierdziła również, że ocena Komisji (zob. motyw 107 powyżej) nie spełniała wymogów prawnych przewidzianych w art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, który ich zdaniem wymaga, by Komisja wykazała, że wygaśnięcie ceł wyrównawczych prowadziłoby do ponownego wystąpienia subsydiowania.
- (115) Przepisy art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wymagają, by wykazano prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia subsydiowania, co wiąże się z tym, że subsydiowany przywóz do UE mógłby wystąpić ponownie w przypadku braku środków. Jak przedstawiono szczegółowo w sekcji 3.5 poniżej, Komisja stwierdziła, że prawdopodobne jest, że amerykańscy producenci biodiesla wznowią wywóz biodiesla po cenach subsydiowanych i w dużych ilościach na rynek unijny, w przypadku dopuszczenia do wygaśnięcia obowiązujących środków.
- (116) Po drugie, nie odnotowano żadnych zmian cen biodiesla na rynku krajowym USA, które można by powiązać z wcześniejszym wygaśnięciem programów lub z ich wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2014 r. Zgodnie z danymi dostarczonymi przez NBB⁽¹⁹⁾ krajowe ceny biodiesla spadły podczas kryzysu finansowego w 2008 r., następnie zwiększyły się w drugim i trzecim kwartale 2010 r., a potem utrzymywały się na stabilnym poziomie do końca 2013 r. W pierwszej połowie 2014 r. ceny obniżyły się o około 30 %, podczas gdy należało spodziewać się ich wzrostu, jeżeli producenci oczekiwaliby, że programy nie zostaną wznowione. Pokazuje to, że producenci biodiesla, jak również inne podmioty na rynku, w dużym stopniu spodziewały się, że programy będą wznowione w przyszłości z mocą wsteczną, biorąc pod uwagę:
- (i) znaczenie subsydiów w stosunku do ceny sprzedaży biodiesla; oraz
 - (ii) fakt, iż pierwotne dochodzenie wykazało, że niektórzy producenci biodiesla zawierają bezpośrednio w swoich cenach ulgę dla nabywcy wynoszącą 1 USD za galon, która związana jest z programem⁽²⁰⁾.
- (117) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń NBB twierdziła, że ceny biodiesla zmieniają się zgodnie z cenami mineralnego oleju napędowego i kosztami surowców. Tym samym NBB twierdziła, że nie można wywnioskować ze zmiany cen biodiesla prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia subsydiowania, chyba że brany jest pod uwagę wpływ kosztu surowców i cen mineralnego oleju napędowego.

⁽¹⁷⁾ <https://www.congress.gov/bill/113th-congress/senate-bill/2021/text>.

⁽¹⁸⁾ HR 2517 ustawa „Powering American Jobs Act” z 2015 r., przedstawiona przez Mike’a Kelly’ego. Dostępna pod adresem [https://www.congress.gov/bill/114th-congress/house-bill/2517/text?q={%22search%22%3A\[%22%22hr2517%22%22\]}#toc-H48B28727047A4954BB43B03E81976580](https://www.congress.gov/bill/114th-congress/house-bill/2517/text?q={%22search%22%3A[%22%22hr2517%22%22]}#toc-H48B28727047A4954BB43B03E81976580), wersja z dnia 8 lipca 2015 r.

⁽¹⁹⁾ Informacje przedłożone przez NBB w dniu 29 września 2014 r.

⁽²⁰⁾ Zob. motyw 55 rozporządzenia (WE) nr 194/2009.

- (118) Niezależnie od wpływu cen mineralnego oleju napędowego i kosztów surowców na wahania cen biodiesla, Komisja stwierdza, że subsydlum otrzymane przez producentów biodiesla za każdy galon wyprodukowanego biodiesla musiało znacząco obniżyć koszty produkcji. Znajduje to również odzwierciedlenie w ostatecznych ustaleniach ceny biodiesla. Z powodu braku współpracy ze strony przedsiębiorstw z USA nie jest możliwe ustalenie dokładnego wpływu subsydlum na koszty produkcji. Jednakże Komisja oszacowała, że jeden dolar (1 USD) za każdy galon wyprodukowanego biodiesla stanowił około jednej trzeciej ostatecznej krajowej ceny biodiesla w USA podczas ODP. W związku z tym Komisja powtarza swoje ustalenia, zgodnie z którymi należało spodziewać się wzrostu cen biodiesla, jeżeli producenci oczekiwaliby, że programy nie zostaną wznowione. Nie odnotowano jednak żadnych zmian cen biodiesla na rynku krajowym USA, które można by powiązać z wcześniejszym wygaśnięciem programów lub z ich wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2014 r.
- (119) Po trzecie, przemysł biodiesla w USA nie tylko mógł stale korzystać z subsydlum w ramach trzech programów federalnych, ale również środki finansowe nie zostały nigdy zniesione dla danego okresu. Program nigdy nie był ani niedofinansowany, ani nie ograniczono zakresu beneficjentów lub przyznawanych korzyści. Wręcz przeciwnie, w 2008 r. ⁽²¹⁾ ulga wynosząca 1 USD za galon została rozszerzona na wszystkich producentów biodiesla i nie obowiązywała już tylko w odniesieniu do producentów biodiesla pochodzenia rolniczego. Finansowanie zapewniane w 2013 r. zwiększyło się ponad dwukrotnie w porównaniu z 2012 r., a w pierwszym półroczu 2014 r. było wyższe niż całkowita kwota finansowania w 2013 r. ⁽²²⁾.

Finansowanie w mln USD	2011	2012	2013	1.6.2013– 31.12.2013	2014 (do dnia 30 czerwca 2014 r.)
Ulgi od podatku akcyzowego z tytułu mieszanki biodiesla	760,7	847,0	1 603,2	1 427,8	1 830,2

- (120) Po czwarte, zważywszy na znaczenie programów dla przemysłu biodiesla w USA oraz na oczekiwania wszystkich podmiotów rynkowych, by programy te były utrzymane, nawet gdyby USA miały znieść te programy w przyszłości, nie mogłyby tego uczynić jedynie poprzez zwykłe umożliwienie wygaśnięcia tych programów. Zamiast tego dostępne finansowanie musiałyby być stopniowo zmniejszane, tj. w ciągu kilku lat, lub należałoby ograniczyć liczbę kwalifikujących się beneficjentów. W przeciwnym wypadku mogłoby to spowodować poważną szkodę dla krajowego przemysłu biodiesla, doprowadzając do znacznej utraty miejsc pracy (w sektorze pracuje około 60 000 ⁽²³⁾), uzależnienia od przywozu oleju napędowego oraz nieosiągnięcia celów środowiskowych określonych przez rząd i zakładających użycie biodiesla ⁽²⁴⁾.
- (121) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń NBB twierdziła, iż fakt, że wystarczające finansowanie było dostępne w przeszłości oraz że zakres korzyści dla beneficjentów nie został w przeszłości ograniczony, jest bez znaczenia dla ustalenia prawdopodobieństwa wznowienia programu subsydlowania, który wygaś. NBB twierdziła dalej, że fakt, iż przemysł biodiesla w USA zatrudnia około 60 000 osób nie oznacza automatycznie, że programy subsydlowania muszą być wznowiane lub muszą wygasnąć w miarę upływu czasu. Wreszcie fakt, że standard paliw odnawialnych-2 („RFS-2”) zawiera wymóg wykorzystania corocznie co najmniej 1 mld galonów oleju napędowego z biomasy w latach 2011 – 2021, nie oznacza, że cel ten nie zostanie osiągnięty, jeśli programy subsydlowania nie zostaną wznowione.
- (122) Komisja stwierdza, że, biorąc pod uwagę wysokość środków udostępnionych w ramach trzech programów federalnych oraz oczekiwania wszystkich podmiotów rynkowych, by programy te zostały utrzymane, władzom USA byłoby bardzo trudno po prostu umożliwić wygaśnięcie tych programów. Poziom zatrudnienia w

⁽²¹⁾ W drodze przepisów sekcji 202 lit. a) prawa o lepszym gospodarowaniu energią i przedłużeniu niektórych ulg (Energy and Improvement and Extension Act) z 2008 r. W sekcji 203 wprowadzono jednak zmiany do I.R.C. Sekcje 40 A i 6426 dotyczą wyłączenia biodiesla przywożonego i sprzedawanego na wywóz z ulg obowiązujących od dnia 15 maja 2008 r. Jest to jednak zmniejszenie zakresu beneficjentów, które nie ma rzeczywistego wpływu na amerykański rynek krajowy, ponieważ nie dotyczy ani produkcji, ani przywozu biodiesla przeznaczonego do konsumpcji w USA.

⁽²²⁾ Źródło: Odpowiedź rządu USA. Uwaga: przytoczone dane dotyczą tylko ulg od podatku akcyzowego, ale nie obejmują kredytów podatkowych i bezpośrednich dotacji, w odniesieniu do których rząd USA nie dostarczył informacji.

⁽²³⁾ Zgodnie z NBB, „Biodiesel Basics What is biodiesel?”, <http://www.biodiesel.org/what-is-biodiesel/biodiesel-basics>, wersja z dnia 24 marca 2015 r.

⁽²⁴⁾ Standard paliw odnawialnych-2 (Renewable Fuel Standard-2) ustanowiony na mocy ustawy o polityce energetycznej (Energy Policy Act – EAct) z 2005 r., a następnie na mocy ustawy o niezależności energetycznej i bezpieczeństwie energetycznym (Energy Independence and Security Act) z 2007 r. zawiera wymóg wykorzystania corocznie co najmniej 1 mld galonów oleju napędowego z biomasy w latach 2011–2022. Wymaga ona również, by do 2022 r. krajowe wykorzystanie zaawansowanych biopaliw wyniosło nie mniej niż 21 mld galonów. Biodiesel kwalifikuje się do obu tych kategorii. Źródło: <http://www.biodiesel.org/what-is-biodiesel/biodiesel-faq's>, wersja z dnia 30 marca 2015 r.

przemysłu, cele środowiskowe i gospodarcze osiągnąć przez przemysł są istotnymi wskaźnikami obszarów, które byłyby zagrożone, gdyby przemysł biodiesla w USA został zmuszony do ograniczenia swojej produkcji i mocy produkcyjnych w przypadku braku lub w przypadku zmniejszenia subsydiów federalnych. Ponadto, w takiej sytuacji zagrożony byłby także cel środowiskowy (zawarty w RFS-2) zakładający wykorzystanie do roku 2022 ⁽²⁵⁾ co najmniej 22 mld galonów zaawansowanych biopaliw, do których kwalifikuje się również biodiesel.

- (123) W związku z powyższym Komisja uważa, że istnieje duże prawdopodobieństwo, iż programy ulg dotyczących mieszaniny biodiesla, ulg dotyczących biodiesla oraz ulg dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego zostaną wznowione z mocą wsteczną i będą w przyszłości przynosić korzyści producentom biodiesla w USA. Na podstawie doświadczeń z przeszłości można przewidzieć, że trzy programy federalne prawdopodobnie obejmą z mocą wsteczną okres po dniu 31 grudnia 2014 r.
- (124) NBB twierdziła ponadto, że chociaż art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego odnosi się do prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia subsydiowania, cła wyrównawcze nie mogą być utrzymane, jeśli program subsydiowania został wycofany w momencie dokonywania ustaleń w ramach przeglądu wygaśnięcia, a cła wyrównawcze nie mogą zostać wdrożone, jeżeli nie ma subsydiów, którym należy przeciwdziałać tak, aby zapobiec szkodom. Przeciwnie działania byłyby sprzeczne z art. 15 ust. 1 i art. 17 rozporządzenia podstawowego, jak również z art. 19 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych. NBB twierdziła ponadto, że spójna interpretacja tych przepisów mogłaby wskazać, że cła mogą być utrzymane tylko wówczas, gdy program subsydiowania jako taki wciąż obowiązuje, ale korzyści w ramach tego programu nie zostały przyznane.
- (125) Argument ten należy odrzucić. Brzmienie art. 18 rozporządzenia podstawowego nie wymaga koniecznie od Komisji stwierdzenia, czy subsydiowanie istnieje w rzeczywistości, w celu podjęcia decyzji w sprawie przedłużenia obowiązywania środków. W art. 18 rozporządzenia podstawowego przewiduje się raczej, że w okresie obowiązywania środków subsydiowanie może nie mieć miejsca i w związku z tym dopuszcza się możliwość ustalenia „prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia subsydiowania”. Dlatego też istnienie obowiązującego programu subsydiowania w momencie przedłużenia obowiązywania środków nie jest bezwzględny wymogiem zawartym w art. 18 rozporządzenia podstawowego.
- (126) Ponadto z kontekstu wynika, że art. 15 ust. 1 zdanie trzecie rozporządzenia podstawowego nie ma zastosowania do przeglądów wygaśnięcia. W art. 15 rozporządzenia podstawowego ogólnie określono warunki wprowadzenia ostatecznych środków w przypadku dochodzeń na podstawie art. 10 (tj. nowych dochodzeń). W rzeczywistości wiele jego przepisów nie ma zastosowania do dochodzeń w ramach przeglądu wygaśnięcia wszczętych na mocy art. 18 rozporządzenia podstawowego. Na przykład w art. 15 ust. 1 akapit piąty wskazano, że „kwota cła wyrównawczego nie może przekraczać kwoty subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych”. Akapit ten wyraźnie nie ma zastosowania w przypadku przeglądów wygaśnięcia, ponieważ zgodnie z art. 22 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia podczas przeglądu wygaśnięcia środki mogą być jedynie uchylone lub utrzymane, a zatem nie mogą mieć wpływu na wysokość cła wyrównawczego.
- (127) Podobne sformułowanie istnieje w art. 19 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, które jednoznacznie reguluje warunki wprowadzenia ostatecznych środków w przypadku nowych dochodzeń.
- (128) Z tych samych powodów przedstawionych w motywach 125–127 powyżej, Komisja jest zdania, że art. 17 rozporządzenia podstawowego nie ma zastosowania do dochodzeń w sprawie przeglądu wygaśnięcia wszczętych na mocy art. 18 rozporządzenia podstawowego.
- (129) Ponadto celem art. 18 rozporządzenia podstawowego jest przeprowadzenie prospektywnej analizy prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody. Takie działanie sugeruje pewien stopień prawdopodobieństwa i odróżnia art. 18 rozporządzenia podstawowego od art. 15 ust. 1 i art. 17 rozporządzenia podstawowego, których celem jest uwzględnienie zmiany okoliczności, która już nastąpiła.
- (130) Dlatego też w oparciu o brzmienie art. 18, jego kontekst oraz cele w nim określone, Komisja uważa, że art. 15 i 17 rozporządzenia podstawowego nie mają zastosowania do przeglądów wygaśnięcia.
- (131) Z powodów określonych powyżej Komisja odrzuca argumenty przedstawione przez NBB.

⁽²⁵⁾ Zob. przypis 21 powyżej.

3.4.3. Prawdopodobieństwo kontynuacji subsydiowania w ramach innych programów

- (132) Wszystkie przeanalizowane wyżej programy subsydiowania, na podstawie których przyznawano subsydia, obowiązywały w ODP.
- (133) Nadal obowiązuje szereg mniejszych programów, takich jak program bioenergetyczny dotyczący biopaliw zaawansowanych i stanowe programy subsydiowania, i nic nie wskazuje na to, by programy te zostały zakończone w najbliższej przyszłości.
- (134) W związku z tym w odniesieniu do obowiązujących programów Komisja uważa, że wygaśnięcie środków prawdopodobnie doprowadziłoby do kontynuacji subsydiowania.

3.5. Wpływ subsydiowania na wywóz do UE

- (135) Komisja zbadała również, czy w przypadku wygaśnięcia środków subsydiowany wywóz z USA do Unii prowadzony byłby w znacznych ilościach. Ze względu na brak współpracy ze strony wybranych producentów objętych próbą wymienionych w motywie 20 powyżej nie było możliwe dokonanie analizy na podstawie zweryfikowanych danych dostarczonych przez producentów amerykańskich. W związku z tym Komisja wykorzystwała następujące źródła informacji: dane dostarczone przez niektórych amerykańskich producentów biodiesla na początkowym etapie w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu służącym do celów doboru próby; Eurostat; wniosek o dokonanie przeglądu wygaśnięcia; późniejsze oświadczenia wnioskodawcy; US National Biodiesel Board (NBB); strony internetowe Urzędu ds. Informacji o Energii USA (EIA) oraz Departamentu Energii USA; Komisja Handlu Międzynarodowego USA.
- (136) Na podstawie danych zebranych z EIA moce produkcyjne producentów biodiesla w USA w ODP wynosiły 7 128 000 ton. Wielkość ta jest bardzo zbliżona do wielkości przekazanej przez NBB w oparciu o informacje przedstawione przez jej członków Agencji Ochrony Środowiska (EPA), tj. 6 963 000 ton.
- (137) Rzeczywista produkcja biodiesla w USA w ODP wynosiła 4 450 000 tony (dane EIA), co odpowiada odsetkowi wykorzystania mocy produkcyjnych w wysokości 62,4 % i wolnym mocom produkcyjnym w wysokości 37,6 %, tj. 2 678 000 ton. W przypadku wygaśnięcia środków te wolne moce prawdopodobnie zostaną wykorzystane do zapewnienia podaży na rynku unijnym. Producenci amerykańscy mogą rzeczywiście z łatwością zwiększyć swoją produkcję i wywóz do UE oraz czerpać korzyści ekonomiczne ze wzrostu wskaźnika wykorzystania mocy produkcyjnych i zmniejszenia kosztu jednostkowego produkcji. Skierowanie amerykańskich wolnych mocy produkcyjnych na rynek unijny mogłoby mieć znaczący wpływ, gdyż wynoszą one prawie 22 % unijnej konsumpcji w ODP.
- (138) W tym względzie NBB zgłosiła szereg uwag. Po pierwsze, NBB zwróciła uwagę, że rzeczywiste amerykańskie moce produkcyjne byłyby niższe niż te, które były uwzględnione przez Komisję. Według NBB, wiele zakładów produkcyjnych w Stanach Zjednoczonych, choć są zarejestrowane, pozostają nieaktywne, a zatem faktyczne moce produkcyjne wynoszą 5 409 000 ton. NBB podała także, że produkcja biodiesla w ODP była wyższa i wyniosła 5 084 000 ton. W rezultacie NBB twierdziła, że wykorzystanie mocy produkcyjnych wynosi ok. 94 %, i że istnieją niewielkie wolne moce produkcyjne, które mogłyby zostać skierowane na wywóz do UE w przypadku uchylenia środków.
- (139) Takiego twierdzenia nie można jednak przyjąć. Danych dostarczonych przez NBB nie można pogodzić z oficjalnie dostępnymi danymi. Producenci biodiesla w USA są zobowiązani do przedkładania EIA miesięcznych sprawozdań w postaci formularza (EIA-22M „Comiesięczne badanie wielkości produkcji biodiesla”) i wskazywania, oprócz innych danych, rocznych mocy produkcyjnych i ich statusu operacyjnego, tj. czy pozostają aktywni, czasowo nieaktywni, czy też trwale zaprzestali działalności. Od stycznia 2013 r. zarejestrowane moce produkcyjne różniły się nieznacznie z miesiąca na miesiąc, ale były ogólnie dość stabilne.
- (140) Ponadto producenci biodiesla w USA są zobowiązani do przekazywania corocznie do EPA, między innymi, informacji na temat typu lub typów paliw ze źródeł odnawialnych, które powinny być wyprodukowane lub przywiezione, a także istniejących i planowanych mocy produkcyjnych.
- (141) Zgłoszone przez amerykańskich producentów biodiesla moce produkcyjne są zatem regularnie aktualizowane i uznaje się je zatem za dokładne źródło informacji. Nawet jeżeli moce produkcyjne są obecnie niewykorzystane, muszą być brane pod uwagę przy obliczaniu wolnych mocy dostępnych w przypadku zwiększenia produkcji i wywozu.

- (142) Ponadto, jak stwierdzono w uwagach NBB, dostarczone przez nią dane na temat wartości mocy produkcyjnych nie obejmowały już trwale zaprzestanej działalności. Zakłady, które nie zaprzestały trwale swojej działalności, mogą z definicji rozpocząć produkcję na nowo w przypadku zmiany sytuacji rynkowej w przyszłości (np. otwarcie rynku unijnego). Test „prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia” w ramach przeglądu wygaśnięcia wymaga dalekowzrocznego podejścia i uwzględnienia tego, co mogłoby się wydarzyć w przyszłości w przypadku wygaśnięcia obowiązujących środków, a nie zwykłego podsumowania sytuacji, jaka występowała podczas ODP.
- (143) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń NBB utrzymywała, że moce produkcyjne nie powinny uwzględniać niewykorzystanych mocy produkcyjnych, nawet jeśli moce te nie zostały zgłoszone władzom USA jako rozmontowane lub trwale wyłączone.
- (144) Jak wynika jednak z instrukcji EIA cytowanych przez NBB, „roczne moce produkcyjne oznaczają ilość biodiesla, którą może wyprodukować w danym roku kalendarzowym zakład, przy założeniu normalnych przestojuw z powodu konserwacji. Obejmują one moce nieczynnych zakładów do czasu rozmontowania lub opuszczenia zakładu ⁽²⁶⁾”. Z powyższych instrukcji wynika jasno, że EIA uwzględnia w łącznych mocach produkcyjnych w USA wszystkie możliwe zakłady, które potencjalnie mogą stać się ponownie aktywne. W konsekwencji, wbrew temu, co twierdzi NBB, zakłady, które nie zostały rozmontowane lub nie są trwale wyłączone z definicji, mogą w przypadku zmiany warunków rynkowych ponownie rozpocząć produkcję. W związku z tym niewykorzystane moce produkcyjne należy traktować jako część całkowitych mocy produkcyjnych biodiesla w USA.
- (145) Komisja uważa zatem, że aktualnie zarejestrowana wielkość mocy produkcyjnych stanowi dokładną podstawę obliczenia całkowitych amerykańskich mocy produkcyjnych oraz wolnych mocy produkcyjnych i odrzuca twierdzenie NBB.
- (146) Po drugie, NBB stwierdziła również, że amerykański przemysł biodiesla nie został stworzony do funkcjonowania jako przemysł eksportujący, gdyż większość zakładów produkcyjnych w USA wytwarza mniej niż 15 000 000 galonów biodiesla (55 000 ton metrycznych) rocznie. Rzekomo składowanie zapasów biodiesla wyprodukowanych w ciągu kilku tygodni z przeznaczeniem na pojedynczą wysyłkę eksportową nie byłoby wykonalne z ekonomicznego punktu widzenia.
- (147) Komisja uważa, że zarzut ten należy odrzucić. Przemysł biodiesla w USA może dokonywać wywozu i przed wprowadzeniem obowiązujących środków amerykańscy producenci wywozili znaczne ilości biodiesla na rynek unijny, do 1 137 000 ton podczas okresu objętego dochodzeniem pierwotnym (od dnia 1 kwietnia 2007 r. do dnia 31 marca 2008 r.). Pokazuje to, że istnieją producenci amerykańscy dysponujący mocami produkcyjnymi wystarczająco dużymi, aby móc dokonywać wywozu. Ponadto, producenci amerykańscy niedysponujący mocami produkcyjnymi wystarczająco dużymi, by wysłać swoją produkcję do Unii, będą nadal obsługiwać rynek krajowy, a przedsiębiorstwa handlowe będą mogły zgromadzić produkcję pochodzącą z kilku zakładów i dokonać jej wywozu.
- (148) Unijny rynek jest poza tym bardzo atrakcyjny, ponieważ jest największy na świecie, a ponadto istnieją znaczne unijne i krajowe środki zachęcające do konsumpcji biodiesla. Wreszcie, poziom cen w Unii, który jest wyższy niż na rynkach innych państw trzecich, mógłby zachęcić producentów z USA do wywozu do Unii, a nie na rynki innych państw trzecich.
- (149) Komisja stwierdza zatem, że z uwagi na prawdopodobieństwo kontynuacji i ponownego wystąpienia subsydiowania, w połączeniu ze znaczącymi wolnymi mocami produkcyjnymi przemysłu biodiesla w USA, a także atrakcyjnością rynku unijnego, prawdopodobne jest, że w przypadku wygaśnięcia środków amerykańscy producenci biodiesla wznowią wywóz biodiesla po cenach subsydiowanych na rynek unijny w dużych ilościach.

3.6. Wniosek

- (150) W związku z powyższym, zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, Komisja stwierdza, że istnieje prawdopodobieństwo kontynuacji i ponownego wystąpienia subsydiowania w przypadku wygaśnięcia obowiązujących środków.

4. SZKODA

4.1. Definicja przemysłu unijnego i produkcji unijnej

- (151) Produkt podobny był wytwarzany w okresie objętym dochodzeniem przeglądownym przez ok. 200 producentów w Unii. Producenci ci reprezentują przemysł unijny w rozumieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

⁽²⁶⁾ http://www.eia.gov/survey/form/eia_22m/instructions.pdf, wersja z dnia 7 lipca 2015 r.

- (152) Zgodnie z ustaleniami całkowita produkcja unijna w okresie objętym dochodzeniem przeglądownym wyniosła blisko 11 600 000 ton. Komisja ustaliła tę wartość w oparciu o wszystkie dostępne informacje dotyczące przemysłu unijnego, takie jak informacje przekazane we wniosku o dokonanie przeglądu wygaśnięcia oraz dane zebrane od producentów unijnych podczas dochodzenia. Jak wskazano w motywach 12–14 powyżej, do próby wybrano siedmiu producentów unijnych, reprezentujących blisko 30 % łącznej unijnej produkcji produktu podobnego.

4.2. Konsumpcja w Unii

- (153) Komisja ustaliła wielkość konsumpcji unijnej na podstawie wielkości całkowitej produkcji w Unii, pomniejszonej o wywóz i powiększonej o przywóz z państw trzecich. Wartości dotyczące wielkości przywozu i wywozu pochodzą z danych Eurostatu.
- (154) Wielkość konsumpcji w Unii kształtowała się następująco:

Tabela 1

Konsumpcja w Unii

	2011	2012	2013	ODP
Całkowita konsumpcja w Unii (w tonach metrycznych)	11 130 119	11 856 626	11 382 324	12 324 479
Indeks	100	107	102	111

Źródło: Dane od przemysłu unijnego, Eurostat.

- (155) Z powyższych informacji wynika, że konsumpcja biodiesla w Unii wzrosła w okresie badanym o 11 %.

4.3. Przywóz produktu objętego postępowaniem z USA

4.3.1. Wielkość i udział w rynku przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie

- (156) Przywóz biodiesla z USA do Unii, według danych Eurostatu, spadł do niemal zera po wprowadzeniu środków w 2009 r. Przywóz do Unii z państwa, którego dotyczy postępowanie, i udział w rynku kształtowały się następująco:

Tabela 2

Wielkość przywozu i udział w rynku

	2011	2012	2013	ODP
Stany Zjednoczone (w tonach metrycznych)	2 442	803	7	13
Indeks	100	33	0	1
Udział w rynku	0	0	0	0

Źródło: Eurostat.

4.3.2. Ceny i podcięcie cenowe

4.3.2.1. Ceny krajowe w USA

- (157) Wobec braku współpracy ze strony producentów biodiesla w USA, służby Komisji skorzystały z trzech źródeł informacji, by ustalić krajowe ceny sprzedaży biodiesla w USA w ODP: (i) odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu przesłanym na początkowym etapie do celów doboru próby przedłożone przez kilku amerykańskich producentów biodiesla na początkowym etapie; (ii) informacje przedstawione przez NBB w oparciu o informacje zebrane przez przedsiębiorstwo badania rynku „Jacobsen”; oraz (iii) informacje dostarczone przez wnioskodawcę w oparciu o informacje zebrane przez Oil Price Information Service (OPIS).

- (158) Dane pochodzące z tych trzech źródeł obejmują różne poziomy cen handlowych i warunki Incoterms. Wartości te są jednak bardzo do siebie zbliżone. Średnia wartości z tych trzech źródeł wynosi 1 196,93 USD za tonę metryczną. Przy średnim kursie wymiany euro/dolar w ODP (1 EUR = 1,356 USD), kwota ta odpowiada amerykańskiej cenie sprzedaży krajowej wynoszącej 883 EUR za tonę metryczną ⁽²⁷⁾.

4.3.2.2. Amerykańskie ceny eksportowe i podcięcie cenowe

- (159) W okresie objętym dochodzeniem przeglądownym przywóz biodiesla z USA do Unii był znikomy i nie mógł stanowić wiarygodnej podstawy obliczenia podjęcia cenowego.
- (160) Analiza dotyczyła więc średniej ceny biodiesla produkowanego i sprzedawanego w Unii przez przemysł unijny oraz średniej ceny eksportowej biodiesla z USA stosowanej wobec państw trzecich w ODP. Komisja zapoznała się z bazą danych Komisji Handlu Międzynarodowego USA i wyodrębniła ilości i wartości wywozu biodiesla objętego kodem HTS 382600 w ODP. Ilość poddana wywozowi (w tonach metrycznych) do wszystkich państw (w tym UE) wyniosła 567 018 ton. Średnia wartość jednej tony metrycznej w ODP wyniosła 753,34 EUR.

Tabela 3

Wielkość i ceny eksportowe wywozu z USA podczas ODP

Państwa przeznaczenia	Wielkość wywozu (w tonach metrycznych)	% wywozu do wszystkich krajów	Średnia wartość (USD na tonę metryczną)	Średnia wartość (EUR na tonę metryczną)
Ogółem Gibraltar	76 266	13	753,19	555,45
Ogółem Kanada	247 959	44	1 167,33	860,86
Ogółem Australia	4 267	1	1 019,77	752,04
Ogółem Malezja	103 773	18	891,44	657,41

- (161) Podczas ODP średnia cena eksportowa amerykańskiego biodiesla do wszystkich miejsc przeznaczenia wyniosła 1 021,52 USD (753,34 EUR) za tonę metryczną (franco wzdłuż burty statku). W celu obliczenia prawdopodobnej i uzasadnionej ceny eksportowej dotyczącej sprzedaży do Unii należałoby dodać do tej ceny koszty transportu i ubezpieczenia, jak również stawkę celną 6,5 % i koszty ponoszone po przywozie. Zgodnie z informacjami uzyskanymi w trakcie dochodzenia kwota ta wyniosłaby około 100 EUR za tonę metryczną. Wynika z tego, że szacunkowa cena eksportowa do Unii spowodowałaby podcięcie cen unijnych, jako że średnia krajowa cena biodiesla sprzedawanego przez producentów unijnych w ODP wyniosła 905 EUR za tonę metryczną (zob. tabela 8 poniżej).
- (162) Amerykańska Krajowa Rada Biodiesla (NBB) stwierdziła, że Komisja nie wyjaśniła, dlaczego wykorzystwała średnie amerykańskie ceny eksportowe przy wywozie do państw trzecich do ustalenia prawdopodobnej unijnej ceny eksportowej, a nie wyższe ceny eksportowe stosowane przy wywozie do Kanady. Podnosi ona również, że Komisja nie wyjaśniła, na jakiej podstawie zastosowała korektę w wysokości 100 EUR do szacowanej ceny eksportowej w wywozie do Unii, i że nie uwzględniła kosztów ponoszonych po przywozie, a także rzekomych różnic cen wynikających z różnych surowców. W związku z tym analiza podjęcia cenowego jest błędna.
- (163) Dochodzenie wykazało, jak opisano powyżej, że ceny eksportowe przy wywozie z USA różnią się znacznie w zależności od miejsca przeznaczenia. W związku z tym, aby ustalić rozsądną i prawdopodobną cenę eksportową przy wywozie do Unii, Komisja określiła tę cenę na podstawie średniej dla wywozu do wszystkich miejsc przeznaczenia. Zastosowanie najwyższej ceny eksportowej, jak proponowała NBB, nie byłoby właściwe, w taki sam sposób jak niewłaściwe byłoby zastosowanie najniższej ceny eksportowej.

⁽²⁷⁾ Ze względu na omyłkę pisarską w dokumencie ujawniającym ustalenia błędnie podano kwotę 884 EUR.

- (164) W odniesieniu do korekty w kwocie 100 EUR podstawę obliczenia Komisji stanowiły informacje przekazane przez samą NBB. Dokładniej rzecz ujmując, Komisja wykorzystwała kwotę należności celnych i kosztów transportu przedstawioną przez NBB (około 94 EUR) i zaokrągliła ją do 100 EUR, by uwzględnić również koszty ponoszone po przywozie. Kwota kosztów ponoszonych po przywozie przedstawiona przez NBB (2 % ceny CIF na granicy lub 16,69 EUR) została pominięta, ponieważ nie była ona w żaden sposób uzasadniona.
- (165) Jeśli chodzi o rzekome różnice cen wynikające z różnych surowców, Komisja przypomina, że w dochodzeniu pierwotnym dokonano korekty na podstawie porównania zweryfikowanych danych przekazanych przez producentów amerykańskich i producentów unijnych. Wobec braku współpracy ze strony producentów z USA podczas niniejszego przeglądu wygaśnięcia Komisja nie mogła przede wszystkim stwierdzić, że należy dokonać korekty. Po drugie, nawet gdyby miano dokonać korekty, Komisja nie mogłaby ustalić wysokości takiej korekty. Okoliczności panujące w momencie pierwotnego dochodzenia zmieniły się, w szczególności skład surowców stosowanych zarówno w UE, jak i w USA do produkcji biodiesla nie jest już taki sam. W każdym razie NBB wystąpiła również o korektę w wysokości 10 %, jednak nie uzasadniła tego poziomu korekty.
- (166) Z powyższego wynika, że twierdzenie NBB, iż analiza podjęcia jest błędna, musi zostać odrzucone.

4.3.3. Przywóz z innych państw trzecich

- (167) Wielkość przywozu z pozostałych państw trzecich w okresie badanym kształtowała się następująco:

Tabela 4

Przywóz z państw trzecich

	2011	2012	2013	ODP
Malezja (tony metryczne)	16 622	36 543	211 430	314 494
Indonezja (tony metryczne)	1 087 517	1 133 946	394 578	204 086
Argentyna (tony metryczne)	1 422 142	1 475 824	425 239	153 607
Pozostałe (tony metryczne)	139 580	153 529	177 889	206 592
Ogółem (tony metryczne)	2 665 861	2 799 842	1 209 136	878 779
<i>Indeks</i>	100	105	45	33
Udział w rynku	24,0 %	23,6 %	10,6 %	7,1 %
<i>Indeks</i>	100	99	44	30
Średnia cena (EUR/tonę)	927	932	779	786
<i>Indeks</i>	100	100	84	85

Źródło: Eurostat.

- (168) Wielkość przywozu biodiesla z państw trzecich innych niż USA spadła znacznie w okresie badanym, co znajduje odzwierciedlenie w podobnym spadku udziału w rynku. Spadek wielkości przywozu w 2013 r. zbiega się z wprowadzeniem środków antydumpingowych na przywóz biodiesla z Indonezji i Argentyny. Średnia cena spadła w tym samym okresie również o 15 %. Tendencja cenowa jest podobna do tendencji w odniesieniu do cen przemysłu unijnego na rynku unijnym (zob. tabela 8 poniżej) i można ją przypisać głównie spadkowi cen surowców. Choć poziom cen jest około 13 % poniżej średniej ceny unijnej, udział rynkowy tego przywozu jest niewielki i nie ma znaczącego wpływu na przemysł unijny.

4.4. Sytuacja gospodarcza przemysłu unijnego

4.4.1. Uwagi ogólne

- (169) Zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego przeprowadzono analizę wszystkich istotnych wskaźników ekonomicznych mających wpływ na stan przemysłu unijnego w okresie badanym.
- (170) W celu określenia szkody Komisja wprowadziła rozróżnienie między makroekonomicznymi i mikroekonomicznymi wskaźnikami szkody. Komisja przeprowadziła analizę wskaźników makroekonomicznych na podstawie danych dotyczących wszystkich producentów unijnych oraz analizę wskaźników mikroekonomicznych na podstawie zweryfikowanych danych od producentów unijnych objętych próbą. Oba zestawy danych uznano za reprezentatywne dla sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego.
- (171) Do wskaźników makroekonomicznych zalicza się: produkcję, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wielkość sprzedaży, udział w rynku, wzrost, zatrudnienie, wydajność, wielkość marginesu subsydiowania oraz poprawę sytuacji po wcześniejszym subsydiowaniu.
- (172) Do wskaźników mikroekonomicznych zalicza się: średnie ceny jednostkowe, koszt jednostkowy, koszt pracy, zapasy, rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskiwania kapitału.

4.4.2. Wskaźniki makroekonomiczne

4.4.2.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (173) Całkowita produkcja unijna, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 5

Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

	2011	2012	2013	ODP
Wielkość produkcji (w tonach metrycznych)	8 547 884	9 138 558	10 528 886	11 596 824
<i>Indeks</i>	100	107	123	136
Moce produkcyjne (w tonach metrycznych)	16 072 000	16 190 288	16 997 288	16 746 869
<i>Indeks</i>	100	101	106	104
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	53 %	56 %	62 %	69 %
<i>Indeks</i>	100	106	116	130

Źródło: Dane dostarczone przez EBB (wnioskodawca).

- (174) Podczas gdy moce produkcyjne utrzymywały się na stosunkowo stabilnym poziomie w okresie badanym (+ 4 %), wielkość produkcji wzrosła znacząco od 2012 r. do końca okresu objętego dochodzeniem przeglądowym. Ten wzrost wielkości produkcji może być częściowo wytłumaczony wzrostem konsumpcji w Unii w tym samym okresie, lecz jest on również zbieżny z wprowadzeniem środków antydumpingowych na przywóz biodiesla z Indonezji i Argentyny, co miało wyraźnie pozytywny wpływ na wielkość produkcji przemysłu unijnego.
- (175) W wyniku utrzymywania się stabilnego poziomu mocy produkcyjnych oraz wzrostu wielkości produkcji wykorzystanie mocy produkcyjnych wzrosło w okresie badanym o 30 % i wynosiło 69 % pod koniec okresu objętego dochodzeniem przeglądowym.

- (176) NBB twierdzi, że niepoufne odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielone przez niektóre przedsiębiorstwa objęte próbą wskazywały na duże wykorzystanie mocy produkcyjnych, wahające się w przedziale od 78 % do co najmniej 93 %. W związku z tym niższa średnia stopa wykorzystania mocy produkcyjnych dla całego przemysłu wynika raczej z czynników strukturalnych, a nie z przywozu. W takich okolicznościach wykorzystanie mocy produkcyjnych nie powinno być brane pod uwagę jako wskaźnik pokazujący, że unijny przemysł biodiesla wciąż jeszcze zwalcza skutki wcześniejszego subsydiowania.
- (177) Nie można zgodzić się z powyższym stwierdzeniem. Wykorzystanie mocy produkcyjnych jest tylko jednym z wielu wskaźników makroekonomicznych, które Komisja rozważa, analizując ogólną sytuację przemysłu unijnego. Fakt, że niektóre przedsiębiorstwa objęte próbą mogą w większym stopniu wykorzystywać moce produkcyjne, jest normalny, ponieważ makrowskaźniki opierają się na średniej ważonej dla całego przemysłu unijnego. Fakt, że niektórzy producenci biodiesla w Unii szybciej lub w większym stopniu poprawili swoją sytuację, zwłaszcza w ramach wysoce rozdrobnionego przemysłu, nie czyni tego wskaźnika zbędnym dla dokonania ogólnej oceny sytuacji przemysłu unijnego.

4.4.2.2. Wielkość przywozu i udział w rynku

- (178) Wielkość sprzedaży i udział w rynku przemysłu unijnego kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 6

Wielkość przywozu i udział w rynku

	2011	2012	2013	ODP
Wielkość sprzedaży na rynku unijnym (w tonach metrycznych)	8 497 073	8 863 191	9 741 548	10 966 576
<i>Indeks</i>	100	104	115	129
Udział w rynku	76 %	75 %	86 %	89 %
<i>Indeks</i>	100	98	112	117

Źródło: Dane dostarczone przez EBB (wnioskodawca).

- (179) Wielkość sprzedaży przemysłu unijnego znacznie wzrosła, odpowiednio do wzrostu produkcji w okresie badanym. W rezultacie również jego udział w rynku unijnym wzrósł z 76 % na początku okresu badanego do 89 % na koniec okresu objętego dochodzeniem przeglądowym. Pozytywny trend w zakresie wielkości sprzedaży i udziałów w rynku pokazuje, że obowiązujące środki antydumpingowe i antysubsydijne miały pozytywny wpływ na przemysł unijny.

4.4.2.3. Wzrost

- (180) Konsumpcja w Unii wzrosła o 11 % w okresie badanym, podczas gdy wielkość produkcji i sprzedaży wzrosła o około 30 %. Ponadto wykorzystanie mocy produkcyjnych wzrosło o prawie 30 %, a moce utrzymywały się na względnie stałym poziomie, odnotowując jedynie niewielki wzrost. Jednocześnie zatrudnienie wzrastało (zob. tabela 7 poniżej), natomiast poziom inwestycji uległ zmniejszeniu (tabela 11 poniżej) w okresie badanym. Ogólnie można stwierdzić, że przemysł unijny znajduje się w okresie wzrostu.

4.4.2.4. Zatrudnienie i wydajność

(181) Zatrudnienie i wydajność w okresie badanym kształtowały się następująco:

Tabela 7

Zatrudnienie i wydajność

	2011	2012	2013	ODP
Liczba pracowników	2 123	2 125	2 351	2 326
<i>Indeks</i>	100	100	111	110
Wydajność (w tonach metrycznych na pracownika)	4 021	4 301	4 479	4 986
<i>Indeks</i>	100	107	111	124

Źródło: Dane dostarczone przez EBB (wnioskodawca).

(182) Liczba pracowników w przemyśle biodiesla w Unii utrzymywała się na stałym poziomie na początku okresu badanego, ale następnie wzrosła o 10 % od 2012 r. do końca okresu objętego dochodzeniem przeglądowym. Trend ten jest w pełni zgodny z trendami innych wskaźników szkody, takich jak wielkość produkcji i sprzedaży, i wskazuje na trwającą poprawę sytuacji przemysłu unijnego po wcześniejszym dumpingu i subsydiowaniu.

(183) W związku z tym, że wzrost zatrudnienia jest proporcjonalnie mniejszy niż wzrost produkcji biodiesla, przeciętna wydajność pracownika wzrosła odpowiednio o prawie 25 % w okresie badanym, co wskazuje na fakt, że przemysł unijny staje się coraz bardziej wydajny.

4.4.2.5. Wielkość marginesu subsydiowania i poprawa sytuacji po subsydiowaniu

(184) Jak wspomniano powyżej w motywie 159, przywóz biodiesla z USA praktycznie ustał po wprowadzeniu celów wyrównawczych, a subsydiowany przywóz z USA praktycznie nie występował podczas okresu objętego dochodzeniem przeglądowym. W związku z tym wielkość marginesu subsydiowania nie może zostać poddana ocenie. Jednakże analiza wskaźników szkody wykazuje, że obowiązujące środki przeciwko USA oraz późniejsze środki wprowadzone wobec przywozu z Argentyny i Indonezji wywarły pozytywny wpływ na przemysł unijny, którego sytuacja poprawia się po wcześniejszym subsydiowaniu, chociaż wciąż pozostaje on w niestabilnej i podatnej na zagrożenia sytuacji gospodarczej.

4.4.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

4.4.3.1. Ceny i czynniki oddziałujące na ceny

(185) Średnia ważona jednostkowych cen sprzedaży naliczanych przez producentów unijnych objętych próbą klientom niepowiązanym w Unii kształtowała się w okresie badanym następująco:

Tabela 8

Ceny sprzedaży w Unii

	2011	2012	2013	ODP
Średnia jednostkowa cena sprzedaży na rynku unijnym (w EUR/tonę metryczną)	1 105	1 079	964	905
<i>Indeks</i>	100	98	87	82

	2011	2012	2013	ODP
Jednostkowy koszt produkcji	1 107	1 153	969	868
<i>Indeks</i>	100	104	88	78

Źródło: Zweryfikowane dane przekazane przez producentów unijnych objętych próbą.

- (186) Średnie ceny sprzedaży w Unii zmniejszyły się stopniowo w okresie badanym, przy czym jednostkowy koszt produkcji wykazywał podobną tendencję. Ponieważ biodiesel jest sprzedawany jako towar, przemysł unijny nie był w stanie utrzymać wyższej ceny sprzedaży, lecz raczej obniżał ceny wraz z obniżeniem kosztów produkcji. Dlatego też przemysł unijny nie był w stanie w pełni odnieść korzyści z niższych kosztów surowca. Z drugiej strony jednostkowy koszt produkcji zmniejszył się nieco więcej niż średnia cena jednostkowa, co wskazuje na poprawę wydajności przemysłu unijnego.

4.4.3.2. Koszty pracy

- (187) Średnie koszty pracy producentów unijnych objętych próbą kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 9

Średni koszt pracy na pracownika

	2011	2012	2013	ODP
Średnie koszty pracy na pracownika (w EUR)	60 866	59 081	60 802	61 807
<i>Indeks</i>	100	97	100	102

Źródło: Zweryfikowane dane przekazane przez producentów unijnych objętych próbą.

- (188) Średni koszt pracy na pracownika pozostawał na stabilnym poziomie w okresie badanym.

4.4.3.3. Zapasy

- (189) Stan zapasów objętych próbą producentów unijnych kształtował się w okresie badanym następująco:

Tabela 10

Zapasy

	2011	2012	2013	ODP
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego (w tonach metrycznych)	84 734	118 256	92 825	91 202
<i>Indeks</i>	100	140	110	108
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako odsetek produkcji	4 %	5 %	4 %	3 %
<i>Indeks</i>	100	125	100	75

Źródło: Zweryfikowane dane przekazane przez producentów unijnych objętych próbą.

(190) Zapasy pozostawały stosunkowo stabilne na normalnym poziomie w okresie badanym.

4.4.3.4. Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału

(191) Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje oraz zwrot z inwestycji objętych próbą producentów unijnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 11

Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje i zwrot z inwestycji

	2011	2012	2013	ODP
Rentowność sprzedaży klientom niepowiązanym w Unii (% obrotu ze sprzedaży)	2,0	- 1,4	1,1	3,8
<i>Indeks</i>	100	- 70	55	190
Przepływy pieniężne (w EUR)	67 930 517	1 004 296	135 656 898	66 832 681
<i>Indeks</i>	100	1	200	98
Inwestycje (w EUR)	12 122 366	9 859 293	9 133 725	8 314 180
<i>Indeks</i>	100	81	75	69
Zwrot z inwestycji (% sprzedaży netto)	14,0	- 14,2	12,5	44,2
<i>Indeks</i>	100	- 101	89	315

Źródło: Zweryfikowane dane przekazane przez producentów unijnych objętych próbą.

(192) Komisja określiła rentowność producentów unijnych objętych próbą, wyrażając zysk netto przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego klientom niepowiązanym w Unii jako odsetek obrotów z tej sprzedaży. Rentowność wzrosła z 2,0 % w 2011 r. do 3,8 % pod koniec okresu objętego dochodzeniem przeglądowym. Rentowność spadła jednak w 2012 r. do poziomu ujemnego (- 1,4 %), co zapewne zostało wywołane znacznymi ilościami dumpingowego przywozu z Indonezji i Argentyny, który zastąpił wcześniejszy przywóz z USA.

(193) Przepływy pieniężne netto to zdolność producentów unijnych do samofinansowania swojej działalności. Chociaż nie można ustalić jasnej tendencji w okresie badanym, przedsiębiorstwa objęte próbą utrzymywały w tym okresie dodatnie przepływy pieniężne.

(194) W okresie badanym inwestycje zmalały. Jednakże zważywszy na dodatnie przepływy pieniężne i znaczne zwiększenie zwrotu z inwestycji, jak pokazano w tabeli powyżej, nic nie wskazuje na to, by przemysł unijny napotkał trudności w pozyskiwaniu kapitału lub dokonywaniu dalszych inwestycji w przypadku, gdyby inwestycje te były konieczne w okresie badanym.

(195) NBB twierdzi, że zysk w wysokości 3,8 % nie zgadza się z ich własnymi obliczeniami, opartymi na danych z niepoufnych wersji odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez objętych próbą producentów unijnych, i podała marżę zysku w wysokości 8,5 %.

- (196) Komisja przeanalizowała to stwierdzenie i ustaliła, że NBB uzyskała odmienny wynik na podstawie metodyki lub obliczeń, które były nieprawidłowe z kilku powodów. Po pierwsze, jej obliczenia rentowności w OD nie były oparte na odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu, jak utrzymywano, lecz na danych z doboru próby, które jednak zawierają informacje odnoszących się nie do OD, lecz do innego okresu. Po drugie, koszt produkcji wykorzystany przez NBB do obliczenia rentowności był oparty na koszcie produkcji innej próby przedsiębiorstw wykorzystanej w innym dochodzeniu, a zatem nie można go po prostu przenieść do niniejszego dochodzenia. Wreszcie, Komisja ustaliła średnią marżę zysku przedsiębiorstw objętych próbą na podstawie wiarygodnych i zweryfikowanych danych tych przedsiębiorstw. W związku z tym stwierdzenie NBB zostaje odrzucone.

4.4.4. Wnioski dotyczące szkody

- (197) Analiza wskaźników ekonomicznych pokazuje, że produkcja i sprzedaż wzrosły w okresie badanym, natomiast konsumpcja w Unii zmalała jedynie w ograniczonym zakresie. W rezultacie przemysł unijny zwiększył swój udział w rynku unijnym. Jednocześnie zarówno ceny sprzedaży, jak i koszty produkcji spadły w podobnym stopniu. Uniemożliwiło to przemysłowi unijnemu pełne osiągnięcie korzyści ze zwiększonej wielkości sprzedaży, pomimo znacznego zmniejszenia przywozu z państw trzecich.
- (198) Z drugiej strony, rentowność utrzymywała się na niskim poziomie w okresie badanym, a przemysł unijny nawet poniósł straty w 2012 r. Nawet zyski osiągnięte podczas okresu objętego dochodzeniem przeglądowym, nieznacznie poniżej 4 %, są znacznie niższe niż zyski, jakie przemysł unijny powinien być w stanie osiągnąć w normalnych warunkach rynkowych. Komisja przypomina również, że w ramach pierwotnego dochodzenia, które doprowadziło do wprowadzenia obowiązujących środków, Rada ustanowiła rozsądny (docelowy) zysk, jaki przemysł unijny powinien być w stanie uzyskać w normalnych warunkach rynkowych, na poziomie 15 % ⁽²⁸⁾. W wyniku przeprowadzonego później dochodzenia dotyczącego przywozu biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji poziom zysku, którego przemysł unijny powinien się spodziewać w normalnych warunkach rynkowych, został jednak nieznacznie skorygowany w dół, przede wszystkim ze względu na wzrost konkurencji na rynku unijnym i dojrzałość przemysłu biodiesla w Unii, i został ustalony na poziomie 11 % ⁽²⁹⁾.
- (199) Szereg wskaźników ekonomicznych istotnych dla oceny obecnego stanu przemysłu unijnego wykazuje pozytywną tendencję, a tym samym wskazuje, że obowiązujące obecnie środki miały pozytywny wpływ na przemysł unijny. Jednakże poziom zysku przemysłu unijnego jest nadal bardzo niski i znacznie niższy od zysku docelowego określonego podczas poprzednich dochodzeń. Ponadto poziom inwestycji jest niski i zmniejszył się również w okresie badanym o 30 %, a wykorzystanie mocy produkcyjnych, choć rośnie, pozostaje wciąż poniżej 70 %, w porównaniu ze stopą wykorzystania wynoszącą około 90 %, w okresie gdy subsydiowany przywóz nie występował na rynku unijnym (w latach 2004–2006) i gdy uznawano, że przemysł unijny znajdował się w dobrej sytuacji ⁽³⁰⁾.
- (200) Na podstawie całościowej analizy wszystkich wskaźników ekonomicznych Komisja doszła do wniosku, że sytuacja przemysłu unijnego jeszcze w pełni nie poprawiła się po skutkach subsydiowanego przywozu. Znajduje się on nadal w sytuacji ekonomicznej i finansowo niestabilnej i obecna pozytywna tendencja może się łatwo odwrócić w przypadku ponownego wystąpienia subsydiowanego przywozu z USA w znacznych ilościach.

5. PRAWDOPODOBIENSTWO PONOWNEGO WYSTĄPIENIA SZKODY

- (201) Aby ocenić prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia szkody dla przemysłu unijnego, o ile dopuści się do wygaśnięcia obowiązujących środków, Komisja dokonała analizy możliwego wpływu przywozu z USA na rynek unijny i przemysł unijny zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. W szczególności Komisja zbadała prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia subsydiowanego przywozu, jego wielkość i prawdopodobne poziomy cen, wolne moce produkcyjne oraz atrakcyjność rynku unijnego, a także politykę cenową producentów amerykańskich.
- (202) Jak stwierdzono powyżej (motyw 149), prawdopodobne jest, że w przypadku zniesienia obowiązujących środków subsydiowany przywóz z USA wystąpi ponownie. Komisja ustaliła, że producenci biodiesla w USA dokonują obecnie wywozu biodiesla na rynki innych państw trzecich, utrzymując ceny, które są niższe od cen unijnych. Ponieważ ceny unijne są wyższe niż na rynkach innych państw trzecich, prawdopodobne jest, że w przypadku wygaśnięcia obowiązujących środków przynajmniej część wspomnianego wywozu może zostać przekierowana do Unii.

⁽²⁸⁾ Rozporządzenie (WE) nr 598/2009, motywy 176–178.

⁽²⁹⁾ Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1194/2013, motywy 202–208.

⁽³⁰⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 193/2009 z dnia 11 marca 2009 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz biodiesla ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 67 z 12.3.2009, s. 22).

- (203) Komisja ustaliła, że amerykańscy producenci posiadają znaczne wolne moce produkcyjne wynoszące około 2 678 000 ton, co odpowiada ok. 22 % całkowitej konsumpcji w Unii.
- (204) Wolne moce produkcyjne dostępne w USA nie mogą zostać wchłonięte przez rynek krajowy. Już dzisiaj, pomimo wystarczających mocy, producenci z USA nie zaspokajają całego popytu na rynku amerykańskim. Jest również mało prawdopodobne, że istniejące wolne moce produkcyjne zostałyby wykorzystane do zwiększenia wywozu do państw trzecich innych niż Unia. Obecnie, jak opisano szczegółowo w motywie 161 powyżej, ceny eksportowe przy wywozie z USA do państw trzecich są średnio o 15 % niższe od średnich cen krajowych na rynku amerykańskim, jak również niższe od średniej unijnej ceny, nawet przy uwzględnieniu kosztów transportu z USA do Unii. Jest więc prawdopodobne, że producenci amerykańscy dążyliby do znalezienia innego rynku zbytu dla swoich wolnych mocy produkcyjnych.
- (205) Biorąc pod uwagę, że rynek unijny jest największym rynkiem biodiesla na świecie oraz to, że cena biodiesla w Unii jest taka sama lub nieco wyższa niż poziom cen na krajowym rynku amerykańskim, rynek unijny stałby się bardzo atrakcyjny dla producentów biodiesla z USA. Tak właśnie się stało w przeszłości.
- (206) Dlatego jest bardzo prawdopodobne, że w przypadku dopuszczenia do wygaśnięcia obowiązujących środków producenci amerykańscy wykorzystaliby znaczną część swoich niewykorzystanych mocy produkcyjnych do ponownego wejścia na rynek unijny. Biorąc pod uwagę obecne kształtowanie cen na innych rynkach eksportowych oraz duże wolne moce produkcyjne, jest wysoce prawdopodobne, że znaczne ilości biodiesla z USA znalazłyby się ponownie na rynku unijnym po cenach subsydiowanych, równych cenie unijnej lub od niej niższych.
- (207) Przywóz ten mógłby wywierać dużą presję na spadek cen przemysłu unijnego, przy czym już przy obecnym poziomie cen przemysł unijny generuje jedynie bardzo niewielki zysk, który jest znacznie niższy od zysku docelowego. Najprawdopodobniej doprowadziłoby to do obniżenia produkcji i wielkości sprzedaży, niższej rentowności i utraty udziału w rynku.
- (208) Biorąc pod uwagę niestabilną sytuację gospodarczą przemysłu unijnego, ten prawdopodobny scenariusz miałby poważny negatywny wpływ na trwającą poprawę sytuacji przemysłu unijnego i najprawdopodobniej spowodowałby ponowne wystąpienie istotnej szkody.

5.1. Wniosek

- (209) Na podstawie powyższych informacji Komisja uznała, że istotna szkoda dla przemysłu unijnego najprawdopodobniej wystąpiłaby ponownie, gdyby zniesiono obowiązujące cła wyrównawcze na przywóz biodiesla z USA.

6. INTERES UNII

- (210) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy utrzymanie obowiązujących środków pomimo powyższych ustaleń dotyczących prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkodliwego subsydiowania byłoby sprzeczne z interesem Unii. Interes Unii określono na podstawie oceny wszystkich różnorodnych interesów, których dotyczy sprawa, w tym interesu przemysłu unijnego, interesu importerów oraz interesu użytkowników biodiesla.

6.1. Interes przemysłu unijnego

- (211) Obowiązujące środki przyczyniły się do niemalże całkowitego zlikwidowania subsydiowanego przywozu biodiesla z USA i poprawiły sytuację przemysłu unijnego. Jednocześnie przemysł unijny wykazał pozytywne oznaki poprawy sytuacji po subsydiowaniu w przeszłości, takie jak wzrost produkcji i wielkości sprzedaży, ceny biodiesla na rynku unijnym znacznie spadły, a rentowność utrzymywała się na bardzo niskim poziomie, pozostawiając tym samym przemysł w niestabilnej i podatnej na zagrożenia sytuacji gospodarczej.
- (212) Gdyby obowiązujące środki zostały zniesione, przemysł unijny najprawdopodobniej musiałby zmierzyć się z rosnącą nieuczciwą konkurencją w postaci znacznych wielkości subsydiowanego przywozu biodiesla z USA. Położyłoby to kres trwającej poprawie sytuacji, odczuwanej obecnie przez unijny przemysł biodiesla i najprawdopodobniej skutkowałoby ponownym poniesieniem istotnej szkody. Wygaśnięcie środków nie leży zatem w interesie przemysłu unijnego.

6.2. Interes niepowiązanych importerów i przedsiębiorstw handlowych

- (213) Tylko trzech importerów/handlowców zgłosiło się i przedstawiło swoje opinie. Podczas gdy jedno przedsiębiorstwo stwierdziło, że poziom aktualnych cel jest nieproporcjonalny oraz że przedłużenie ich okresu obowiązywania może zakłócić i ograniczyć rynek, powodując wzrost cen, pozostałe dwa przedsiębiorstwa stwierdziły, że obowiązujące środki nie wpłynęły na ich działalność. W konsekwencji przedsiębiorstwa te były neutralne co do możliwego wydłużenia okresu obowiązywania istniejących cel wyrównawczych.
- (214) Wyniki obecnego dochodzenia nie potwierdzają argumentu, że utrzymanie obowiązujących środków ograniczyłoby rynek i doprowadziłoby do podniesienia cen. Przeciwnie, w okresie badanym ceny unijne obniżyły się pomimo obowiązywania środków. Ponadto obecnie przemysł unijny dysponuje wystarczającymi mocami produkcyjnymi, aby zaspokoić unijny popyt na biodiesla, a także wolnymi mocami, aby móc zaspokoić przyszły wzrost popytu. W związku z tym przedstawione argumenty nie dostarczają dowodów na to, że utrzymanie obowiązujących środków miałyby być sprzeczne z interesem importerów lub przedsiębiorstw handlowych.

6.3. Interes użytkowników

- (215) Do Komisji zgłosił się i przedstawił swoje uwagi tylko jeden użytkownik, tj. przedsiębiorstwo petrochemiczne, które kupuje biodiesla w celu mieszania go z olejami mineralnymi. Opowiadało się ono stanowczo za utrzymaniem obecnych środków i stwierdziło, że ich zlikwidowanie może mieć katastrofalne skutki dla unijnego rynku biodiesla, prowadząc do napływu znacznych wielkości subsydiowanego biodiesla, co doprowadziłoby do ponownego poniesienia poważnej szkody przez unijny przemysł biodiesla.
- (216) Nic nie wskazuje na to, iż obowiązujące środki mają negatywny wpływ na unijnych użytkowników biodiesla, a w szczególności nie ma dowodów na to, że istniejące środki wywarły negatywny wpływ na ich rentowność lub działalność. W każdym razie ze względu na stabilność lub tylko niewielki wzrost konsumpcji biodiesla w Unii, przemysł unijny dysponuje wystarczającymi mocami produkcyjnymi, aby zaspokoić obecne i przyszłe zapotrzebowanie, jeśli popyt będzie w dalszym ciągu wzrastał. Utrzymanie środków nie doprowadziłoby do braku dostaw.
- (217) Można zatem stwierdzić, że utrzymanie środków nie będzie sprzeczne z interesem użytkowników.

6.4. Wnioski dotyczące interesu Unii

- (218) Na podstawie powyższego Komisja ustaliła, że nie ma przekonujących powodów, aby stwierdzić, że utrzymanie istniejących środków w odniesieniu do przywozu biodiesla pochodzącego z USA nie leży w interesie Unii.

7. ŚRODKI WYRÓWNAWCZE

- (219) Z wniosków odnośnie do prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody wynika zatem, że zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego cła wyrównawcze obowiązujące wobec przywozu biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, wprowadzone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009, z późniejszymi zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 443/2011, powinny zostać utrzymane na dodatkowy okres pięciu lat.
- (220) Jak określono w motywie 2 powyżej, obowiązujące cła wyrównawcze na przywóz biodiesla z USA zostały rozszerzone również na przywóz biodiesla wysyłanego z Kanady, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzący z Kanady, jak również na przywóz do Unii biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo 20 % lub mniej monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrorafinacji, o pochodzeniu niekopalnym, pochodzących ze Stanów Zjednoczonych Ameryki.
- (221) Cła wyrównawcze, które mają zostać utrzymane, w dalszym ciągu powinny być rozszerzone na przywóz biodiesla wysyłanego z Kanady, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzący z Kanady, jak również biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo 20 % lub mniej monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrorafinacji, o pochodzeniu niekopalnym, pochodzących ze Stanów Zjednoczonych Ameryki.

- (222) Producenci eksportujący z Kanady, których zwolniono ze środków rozszerzonych rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 443/2011, są również zwolnieni ze środków wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem.
- (223) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Nakłada się ostateczne cło wyrównawcze na przywóz monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywanych „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki, zawierających wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, pochodzących z USA, objętych obecnie kodami CN ex 1516 20 98 (kod TARIC 1516 20 98 29), ex 1518 00 91 (kod TARIC 1518 00 91 29), ex 1518 00 99 (kod TARIC 1518 00 99 29), ex 2710 19 43 (kod TARIC 2710 19 43 29), ex 2710 19 46 (kod TARIC 2710 19 46 29), ex 2710 19 47 (kod TARIC 2710 19 47 29), ex 2710 20 11 (kod TARIC 2710 20 11 29), ex 2710 20 15 (kod TARIC 2710 20 15 29), ex 2710 20 17 (kod TARIC 2710 20 17 29), 3824 90 92 (kod TARIC 3824 90 92 12), ex 3826 00 10 (kody TARIC 3826 00 10 29, 3826 00 10 39, 3826 00 10 49, 3826 00 10 99), oraz ex 3826 00 90 (kod TARIC 3826 00 90 19).
2. Stawki ostatecznego cła wyrównawczego mające zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, mają stałą wartość dla produktu opisanego w ust. 1 i wytworzonego przez poniższe przedsiębiorstwa oraz wynoszą:

Przedsiębiorstwo	Stawka cła wyrównawczego, w EUR za tonę netto	Dodatkowy kod TARIC
Archer Daniels Midland Company, Decatur	237,0	A933
Cargill Inc., Wayzata	213,8	A934
Green Earth Fuels of Houston LLC, Houston	213,4	A935
Imperium Renewables Inc., Seattle	216,8	A936
Peter Cremer North America LP, Cincinnati	211,2	A937
Vinmar Overseas Limited, Houston	211,2	A938
World Energy Alternatives LLC, Boston	211,2	A939
Przedsiębiorstwa wymienione w załączniku I	219,4	Zob. załącznik I
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	237,0	A999

Cło wyrównawcze nałożone na mieszanki ma zastosowanie, w stosunku wagowym, do łącznej zawartości monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla) w mieszance.

3. W przypadkach gdy towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu i dlatego cena rzeczywiście zapłacona bądź należna jest skorygowana przez sprzedawcę na korzyść kupującego, jeśli zachodzą przesłanki określone w art. 145 ust. 2 i 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽³¹⁾, wysokość cła wyrównawczego określona w ust. 2 zostaje obniżona o wartość procentową, która odpowiada proporcjonalnemu przeliczeniu korekty ceny faktycznie zapłaconej lub należnej.
4. Stosowanie indywidualnej stawki celnej ustalonej dla przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 jest uwarunkowane przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która jest zgodna z wymogami określonymi w załączniku II. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury obowiązuje stawka celna mająca zastosowanie do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.
5. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

1. Ostateczne cło wyrównawcze mające zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” zgodnie z art. 1 ust. 2 zostaje rozszerzone na przywóz do Unii monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywanych „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki, zawierających wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, wysyłanych z Kanady, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Kanady, objętych obecnie kodami CN ex 1516 20 98 (kod TARIC 1516 20 98 21), ex 1518 00 91 (kod TARIC 1518 00 91 21), ex 1518 00 99 (kod TARIC 1518 00 99 21), ex 2710 19 43 (kod TARIC 2710 19 43 21), ex 2710 19 46 (kod TARIC 2710 19 46 21), ex 2710 19 47 (kod TARIC 2710 19 47 21), ex 2710 20 11 (kod TARIC 2710 20 11 21), ex 2710 20 15 (kod TARIC 2710 20 15 21), ex 2710 20 17 (kod TARIC 2710 20 17 21), ex 3824 90 92 (kod TARIC 3824 90 92 10), ex 3826 00 10 (kody TARIC 3826 00 10 20, 3826 00 10 30, 3826 00 10 40, 3826 00 10 89), oraz ex 3826 00 90 (kod TARIC 3826 00 90 11), z wyjątkiem produktów wyprodukowanych przez wymienione poniżej przedsiębiorstwa:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Dodatkowy kod TARIC
Kanada	BIOX Corporation, Oakville, Ontario, Kanada	B107
Kanada	Rothsay Biodiesel, Guelph, Ontario, Kanada	B108

Cłem, które ma podlegać rozszerzeniu, jest cło ustanowione dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 598/2009, które jest ostatecznym cłem wyrównawczym w wysokości 237 EUR na tonę netto.

Cło wyrównawcze nałożone na mieszanki ma zastosowanie, w stosunku wagowym, do łącznej zawartości monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrorafinacji o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla) w mieszance.

2. W przypadkach gdy towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu i dlatego cena rzeczywiście zapłacona bądź należna jest skorygowana przez sprzedawcę na korzyść kupującego, jeśli zachodzą przesłanki określone w art. 145 ust. 2 i 3 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93, wysokość cła wyrównawczego określona w art. 1 ust. 2 zostaje obniżona o wartość procentową, która odpowiada proporcjonalnemu przeliczeniu korekty ceny faktycznie zapłaconej lub należnej.
3. Stosowanie zwolnień przyznanych przedsiębiorstwom wymienionym w ust. 1 lub upoważnionym przez Komisję zgodnie z art. 5 ust. 2 jest uwarunkowane przedstawieniem organom celnym państwa członkowskiego ważnej faktury handlowej, która jest zgodna z wymogami określonymi w załączniku II. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury stosuje się cło wyrównawcze nałożone na mocy ust. 1.
4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

⁽³¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1).

Artykuł 3

1. Ostateczne cło wyrównawcze określone w art. 1 ust. 2 zostaje niniejszym rozszerzone na przywóz do Unii monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrafrinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywanych „biodieslem”, w postaci mieszanki zawierającej wagowo 20 % lub mniej monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrafrinacji o pochodzeniu niekopalnym, pochodzących ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, objętych obecnie kodami CN ex 1516 20 98 (kod TARIC 1516 20 98 30), ex 1518 00 91 (kod TARIC 1518 00 91 30), ex 1518 00 99 (kod TARIC 1518 00 99 30), ex 2710 19 43 (kod TARIC 2710 19 43 30), ex 2710 19 46 (kod TARIC 2710 19 46 30), ex 2710 19 47 (kod TARIC 2710 19 47 30), ex 2710 20 11 (kod TARIC 2710 20 11 30), ex 2710 20 15 (kod TARIC 2710 20 15 30), ex 2710 20 17 (kod TARIC 2710 20 17 30), ex 3824 90 92 (kod TARIC 3824 90 92 20), ex 3826 00 90 (kod TARIC 3826 00 90 30).

Cło wyrównawcze nałożone na mieszanki ma zastosowanie, w stosunku wagowym, do łącznej zawartości monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrafrinacji o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla) w mieszance.

2. W przypadkach gdy towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu i dlatego cena rzeczywiście zapłacona bądź należna jest skorygowana przez sprzedawcę na korzyść kupującego, jeśli zachodzą przesłanki określone w art. 145 ust. 2 i 3 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93, wysokość cła wyrównawczego określona w art. 1 ust. 2 zostaje obniżona o wartość procentową, która odpowiada proporcjonalnemu przeliczeniu korekty ceny faktycznie zapłaconej lub należnej.

3. Stosowanie indywidualnej stawki celnej ustalonej dla przedsiębiorstw wymienionych w art. 1 ust. 2 jest uwarunkowane przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która jest zgodna z wymogami określonymi w załączniku III. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury obowiązuje stawka celna mająca zastosowanie do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 4

1. Wnioski o zwolnienie z cła rozszerzonego na mocy art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 składa się na piśmie w jednym z języków urzędowych Unii Europejskiej; wnioski muszą być podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentowania podmiotu wnoszącego o zwolnienie. Wnioski należy przysyłać na następujący adres:

European Commission
Directorate-General for Trade
Directorate H
Office: Rue de la Loi/ Wetstraat 170, CHAR 04/034
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË
E-mail: TRADE-TDI-INFORMATION@ec.europa.eu

2. Zgodnie z art. 23 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 597/2009 Komisja, po konsultacji z Komitetem Doradczym, może zezwolić, na mocy decyzji, na wyłączenie przywozu przedsiębiorstw, co do których zostanie wykazane, że nie obchodzą środków wyrównawczych wprowadzonych rozporządzeniem (WE) nr 598/2009, z cła rozszerzonego na mocy art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 września 2015 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Nazwa przedsiębiorstwa	Miasto	Dodatkowy kod TARIC
AC & S Inc.	Nitro	A941
Alabama Clean Fuels Coalition Inc.	Birmingham	A940
American Made Fuels, Inc.	Canton	A940
Arkansas SoyEnergy Group	DeWitt	A940
Arlington Energy, LLC	Mansfield	A940
Athens Biodiesel, LLC	Athens	A940
Beacon Energy	Cleburne	A940
Biodiesel of Texas, Inc.	Denton	A940
BioDiesel One Ltd	Southington	A940
BioPur Inc.	Bethlehem	A941
Buffalo Biodiesel, Inc	Tonawanda	A940
BullDog BioDiesel	Ellenwood	A940
Carbon Neutral Solutions, LLC	Mauldin	A940
Central Iowa Energy LLC	Newton	A940
Chesapeake Custom Chemical Corp.	Ridgeway	A940
Community Fuels	Stockton	A940
Delta BioFuels Inc.	Natchez	A940
Diamond Biofuels	Mazon	A940
Direct Fuels	Eules	A940
Eagle Creek Fuel Services, LLC	Baltimore	A940
Earl Fisher Bio Fuels	Chester	A940
East Fork Biodiesel LLC	Algona	A940
ECO Solutions, LLC	Chatsworth	A940
Ecogy Biofuels LLC	Tulsa	A940
ED & F Man Biofuels Inc.	New Orleans	A940
Freedom Biofuels Inc.	Madison	A940
Freedom Fuels LLC	Mason City	A941

Nazwa przedsiębiorstwa	Miasto	Dodatkowy kod TARIC
Fuel & Lube, LLC	Richmond	A940
Fuel Bio	Elizabeth	A940
FUMPA Bio Fuels	Red.wood Falls	A940
Galveston Bay Biodiesel LP (BioSelect Fuels)	Houston	A940
GeoGreen Fuels LLC	Houston	A940
Georgia Biofuels Corp.	Loganville	A940
Green River Biodiesel, Inc.	Moundville	A940
Griffin Industries Inc.	Cold Spring	A940
High Plains Bioenergy	Guymon	A940
Huish Detergents Inc.	Salt Lake City	A940
Incobrasa Industries Ltd.	Gilman	A940
Independence Renewable Energy Corp.	Perdue Hill	A940
Indiana Flex Fuels	LaPorte	A940
Innovation Fuels Inc.	Newark	A940
Integrity Biofuels	Morristown	A941
Iowa Renewable Energy LLC	Washington	A940
Johann Haltermann Ltd.	Houston	A940
Lake Erie Biofuels LLC	Erie	A940
Leland Organic Corporation	Leland	A940
Louis Dreyfus Agricultural Industries LLC	Claypool	A940
Louis Dreyfus Claypool Holdings LLC	Claypool	A940
Middle Georgia Biofuels	East Dublin	A940
Middletown Biofuels LLC	Blairsville	A940
Musket Corporation	Oklahoma City	A940
Natural Biodiesel Plant LLC	Hayti	A941
New Fuel Company	Dallas	A940
North Mississippi Biodiesel	New Albany	A940
Northern Biodiesel, Inc.	Ontario	A940
Northwest Missouri Biofuels, LLC	St. Joseph	A940

Nazwa przedsiębiorstwa	Miasto	Dodatkowy kod TARIC
Nova Biofuels Clinton County LLC	Clinton	A940
Nova Biosource	Senaca	A940
Organic Fuels Ltd.	Houston	A940
Owensboro Grain Company LLC	Owensboro	A940
Paseo Cargill Energy, LLC	Kansas City	A940
Peach State Labs Inc.	Rome	A940
Perihelion Global, Inc.	Opp	A940
Philadelphia Fry-O-Diesel Inc.	Philadelphia	A940
Piedmont Biofuels Industrial LLC	Pittsboro	A941
Pinnacle Biofuels, Inc.	Crossett	A940
PK Biodiesel	Woodstock	A940
Pleasant Valley Biofuels, LLC	American Falls	A940
Prairie Pride	Deerfield	A941
RBF Port Neches LLC	Houston	A940
Red. Birch Energy, Inc.	Bassett	A940
Red River Biodiesel Ltd.	New Boston	A940
REG Ralston LLC	Ralston	A940
Renewable Energy Products, LLC	Santa Fe Springs	A940
Riksch BioFuels LLC	Crawfordsville	A940
Safe Renewable Corp.	Conroe	A940
Sanimax Energy Inc.	DeForest	A940
Seminole Biodiesel	Bainbridge	A940
Southeast BioDiesel LLC	Charlotte	A941
Soy Solutions	Milford	A940
SoyMor Biodiesel LLC	Albert Lea	A940
Stepan Company	Northfield	A941
Sunshine BioFuels, LLC	Camilla	A940
TPA Inc.	Warren	A940
Trafigura AG	Stamford	A940

Nazwa przedsiębiorstwa	Miasto	Dodatkowy kod TARIC
U.S. Biofuels Inc.	Rome	A940
United Oil Company	Pittsburgh	A940
Valco Bioenergy	Harlingen	A940
Vanguard Synfuels, LLC	Pollock	A940
Vitol Inc.	Houston	A940
Walsh Bio Diesel, LLC	Mauston	A940
Western Dubque Biodiesel LLC	Farley	A940
Western Iowa Energy LLC	Wall Lake	A940
Western Petroleum Company	Eden Prairie	A940
Yokaya Biofuels Inc.	Ukiah	A941

ZAŁĄCZNIK II

Ważna faktura handlowa, o której mowa w art. 1 ust. 2, art. 2 ust. 2 lub art. 3 ust. 2, musi zawierać oświadczenie podpisane przez pracownika podmiotu wystawiającego fakturę handlową, w następującej formie:

- Imię i nazwisko oraz funkcja pracownika podmiotu wystawiającego fakturę handlową.
- Oświadczenie o następującej treści:

„Ja, niżej podpisany, poświadczam, że (ilość) monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywanych »biodieslem«, w formie czystej lub w postaci mieszanki zawierającej wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrorafinacji, o pochodzeniu niekopalnym sprzedana na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez [nazwa i adres przedsiębiorstwa (dodatkový kod TARIC)] w [odpowiednie państwo/a]. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą”.

ZAŁĄCZNIK III

Ważna faktura handlowa, o której mowa w art. 3 ust. 3, musi zawierać oświadczenie podpisane przez pracownika podmiotu wystawiającego fakturę handlową, w następującej formie:

- Imię i nazwisko oraz funkcja pracownika podmiotu wystawiającego fakturę handlową.
- Oświadczenie o następującej treści:

„Ja, niżej podpisany, poświadczam, że (ilość) monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywanych »biodieslem«, w formie czystej lub w postaci mieszanki zawierającej wagowo 20 % lub mniej monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrorafinacji, o pochodzeniu niekopalnym sprzedana na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez [nazwa i adres przedsiębiorstwa] [dodatkový kod TARIC] w Stanach Zjednoczonych Ameryki. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą”.
